

AUTOMATIC CONDEI

Revista semestrială nr. 29-30:

Diversitate culturală

Liceul de Informatică
"TIBERIU POPOVICIU"
2026

Coordonatori

Prof. Diana-Cosmina Popa

Prof. Monica Chifor

Redactor-șefi

Robert-Șerban Lupaș, XI A

Matei-Alexandru Hălma, XI A

Tehnoredactare

Galoș Ana-Maria, XI A

Covrig Oana-Diana, XI A

Toma Andrei, IX A

Seleusan Ilinca, X A

Corăbian Ada, X C

Sântămărian Emma-Natalia, X C

Vitan Agata, XII C

Tudor Adelina, X C

Felix Bukkos, X C

Grafică și fotografie

Silion Mihai, XI B

Vereș Gabriel, IX A

Felecan Alexandra, X A

Burlea Madalina, XI A

Stefan Manoli, XI A

Chirila Xenia, XI B

Moldovan Dariana Maria, X C

Colaboratori

Dir. Prof . Floarea Rusa

Dir adj. Emilia-Alina Pop

Dir. adj. Ileana Rus

Profesori

Noemi Nemethi

Anca Badea

Eugenia Paraschiv

Georgeta Vlaicu

Lăcrămioara Maghiar

Rareș Barb

Psih: Denisa Munteanu

Liliana Oltean

Mulțumiri

Asociației de părinți “Tiberiu Popoviciu”, Cluj-Napoca pentru sponsorizarea realizării revistei în format fizic;

Tuturor profesorilor care s-au implicat în adunarea și selectarea materialelor;

Celor care au contribuit cu articole, poze și desene la realizarea acestei reviste;

Viitorilor noștri cititori.

Deschidere	1
Rime fără pașaport	
Calcul	7
Cultura gustului	8
Deschidere	9
Fierbintele trup mort	10
Viața românească	11
Haiku în stil japonez	11
Hiatul a frânt	12
Lumea Moderna	12
Oameni diferiți, oameni fericiți	13
Substrat	14
Urme de cerneală pe rute străine	
Chipul omului tăcut	19
Jocul de-a viața	19
Marea Unire	20
Scrisoare	21
Minunata lume nouă	23
Stereotipurile țării mele	26
Unitate în diversitate	27
Acasă este oriunde	
India - o călătorie la capătul lumii	31
Japonia prin ochii mei	36
Timișoara	40
Zestrea verde a omenirii	
Animalele care definesc țările lumii	45
Multiculturalitatea Georgiei	45
Semnificația florilor în diferite culturi	46
Gândit în două limbi	
Interviu Cătălin Bădănuș	57
Interviu Dragoș Pop	59
Dincolo de dicționar	
Another life	63
Aimez-vous dans le formol	63
La ligne du front	63
Le féminisme	63

Die deutschen Minderheiten in Rumänien	64
Les cadeaux à travers le monde	64
La diversité culturelle	65
La diversité culturelle en France	66
Une parallèle littéraire	67
Evenimente	
PrimeTech Robotics	71
Vizita ambasadorului Japoniei	75
Proverbe de pretutindeni	77

O punte între lumi

Poate cineva să afirme faptul că înțelege pe deplin complexitatea unei alte culturi? Oare vom putea vreodată să ajungem în acel punct în care să privim lumea prin ochii celuilalt fără nicio barieră? În fiecare zi, suntem martorii unei lumi care se schimbă, în care tradițiile se împletesc și se transformă, însă fiecare nuanță culturală face parte din puzzle-ul fascinant care ne definește ca umanitate.

Fiecare dintre noi poartă în sine o moștenire - o rețea de tradiții, limbi, valori și perspective. Uneori, diversitatea poate părea o barieră sau un spațiu necunoscut și copleșitor. Însă, indiferent de cât de complicat pare drumul spre înțelegerea celuilalt, explorarea acestuia este o călătorie care ne îmbogățește spiritul și ne apropie de valorile noastre universale. Este o căutare care necesită curaj și deschidere, dar care aduce toleranță, empatie și o mare liniște sufletească. Fie că alegem să învățăm o limbă străină, să descoperim tradiții noi sau să purtăm un dialog sincer cu cei din jurul nostru, fiecare act de deschidere ne ajută să înțelegem mai bine cine suntem noi în raport cu lumea.

Tema acestui număr al revistei noastre, „Mozaicul diversității”, este o invitație să ne conectăm cu tot ceea ce ne înconjoară în acest moment. Astfel, dorim să sprijinim cititorii în a accepta unicitatea fiecărei culturi, cu bune și cu rele, cât și pe oamenii care poartă cu ei povești diferite.

Prin paginile acestei reviste, veți găsi povești despre curajul de a explora orizonturi noi, despre întrebările care ne apropie și despre valorile care se ascund în adâncul fiecărei comunități. Sperăm ca fiecare articol, poezie sau ilustrație să vă inspire să faceți primul pas în propria călătorie spre celălalt. Interculturalitatea nu este un obstacol pe care să-l evităm, ci un univers pe care să-l descoperim. Așadar, haideti să pășim împreună, cu inima deschisă, în această aventură care ne definește și ne transformă pe toți.

Matei-Alexandru Hâlma și Robert-Șerban Lupaș

**RIME FĂRĂ
PAȘAPORT:**
Poezia care ne unește

Dacă politica ridică ziduri și geografia trasează granițe, poezia este cea care le ignoră cu o grație sfidătoare. În acest capitol, am adunat versuri care circulă liber, dovezi ale faptului că metafora este singura formă de pașaport care nu expiră niciodată și nu are nevoie de viză. „Rime fără pașaport” este mai mult decât o selecție de texte; este un manifest pentru puterea cuvântului de a crea o patrie comună, construită din imagini, ritm și sensibilitate.

Poezia are darul rar de a distila esența unei culturi fără a o închide într-o definiție rigidă. Citind un poem scris la mii de kilometri distanță sau într-o limbă a cărei muzicalitate abia o intuim, realizăm că întrebările fundamentale ale spiritului sunt universale. Dorul, iubirea, revolta sau speranța se simt la fel, indiferent dacă sunt scrise în vers alb sau în rime clasice. Interculturalitatea în poezie nu înseamnă doar traducerea cuvintelor, ci traducerea stărilor de spirit care ne fac oameni.

Vă invităm să parcurgeți aceste pagini ca pe niște teritorii noi, unde singura busolă necesară este propria voastră empatie. Veți vedea cum, prin intermediul poeziei, distanțele se comprimă, iar „celălalt” devine, dintr-odată, o oglindă. Într-o lume care caută uneori motive de divizare, aceste rime vin să ne reamintească faptul că suntem, în esență, rânduri ale aceleiași mari povești umane.

Lăsați poezia să vă fie ghid într-o lume fără frontiere!

Calculule

Cercul se închide
În universul obtuz,
Cu marginile aspre
Treptele se netezesc
Sub pașii ce se întorc
Confuzi din trecut.

Asperitățile cordului patrulater,
Mă înspăimântă și astăzi
Cu chipul refractar în oglindă
Nu mai văd cu ochii mei
Ce eram în nerozia
Amintirilor-n spirală.

Cercul se întredeschide-
Concentric-univers teluric
Pare că nu scap de tine...
În deplinătatea uitării
Oblic țintești cu privirea
Punctele-mi cele mai negre.

Analiza mă desfată
Cu cifre de procentaj defect
Ce a rămas e de proporții
Negative și infime
Calculul mi se subscrie
Tot pe minus,
Sau (eu) în plus.

Împărțirea ne unește-
Parafrazând un vers ciudat-
Unghiurile opuse ne adună
De pe căi separat(e)
Vertical.

E greu de împins inima
Pe plan înclinat.

Prof. Noemi Nemethi

Cultura Gustului

Fiecare țară-n lume
Are farfuria ei,
Unele au chiar și nume
Reprezentând un obicei.

Rețete, parte din tradiție,
Făcute poate în ceaune,
Dau poporului ambiție
Să dezvolte o pasiune.

O lingură plină de savoare
Ne leagă de trecut și prezent,
Și-n fiecare fel de mâncare
Se află câte-un strop de talent.

Ingrediente proaspete, locale,
Trebuie să le încerci!
Chiar și fructe tropicale,
De la turci, arabi sau greci.

Condimente, mirodenii,
Îmbogățesc orice mâncare,
În farfurie, armonii,
Se schimbă gustul în sărbătoare.

Zacuscă, sushi sau homar,
Orice merită încercat,
A cunoaște este un dar
Când vine vorba de mâncat.

Felix Bukkos, 10C

Dariana Maria Moldovan, 10C

Deschidere

Bisturiu velin.

Un
Doi

...
Nouă?
Mie
Ce-mi rămâne
De socotit?

Am înzecit
Simțirea.
Fără anestezie...

Deschis.
Decantat.
Dezmembrat.

Din capul locului
Cu aripi în interior,
Buclele eterne
Coboară în safire
Cu stropi înșiruiți
Drept dovadă
Simțirii blocate în nod,
Cuvintele n-au scăpare
În declin, la vale
În ton de bătăi fără piele
Simțire și născocire,
Internul labirint freamătă
Fără oprire
Se scurge în trunchiurile
Albe
Chircite străpung
Huma primordială
Rădăcinile toate
Se destramă...

Se închide
Corpul.
Capul...cu aripi
Inima...fără piele
Trupul...prea plin.
Dau pe afară ochii
De albastru senin
Se scurge venin
Mai stai un timp!
Pe Pământ.
Mai stau un răstimp?
Pe afară.
Pe masă
Inimile
Răzbat...
Ce-am ratat?!
Închis.

Cusut.
Asamblat.

Închidere.

Cauza decesului-
Sufletul
Întredeschis.

Frică de ace.

Prof. Noemi Nemethi

Fierbintele trup mort

Știu că nu ești
Știu că nu vei fi
Dependentă cum sunt eu de tine
Sevrajul meu asumat

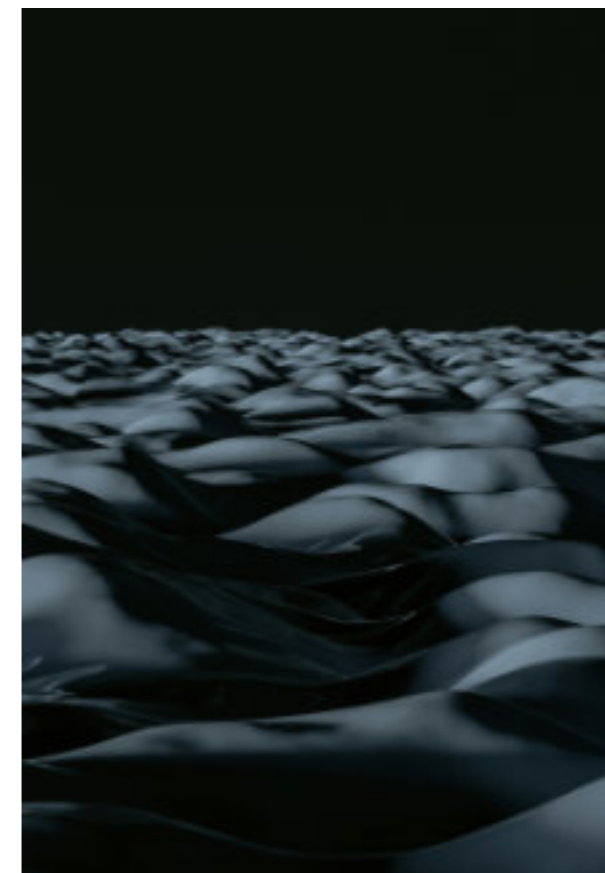
Ești un cerc perfect
Eu am atâtea unghiuri
Și totuși sunt circumcisă în tine
Dar te împung
Și mă doare
Tumoare.

Frica mea
Ca o migrenă ce mă amorțește
Mă lasă neputincioasă
Și te trag în jos, atât de jos

Cumva romantic,
Cumva abstract,
Mi-ai detonat credințele
Cu nonșalanță sau cum se spune
Mi-ai însemnat toate măștile

Standarde strivite.
Putrefacție de vise.

Mișună în jurul nostru

Câte-o bârfă despre băieți
Nu îmi pasă
Mă repugna fiindcă acum,

Acum,
Eu nu știu ce să caut
De fapt, nici nu vreau
Romantisme și fantezii
Când am ceva de necuprins
Intangibil, de nestins
Te am pe tine

Am găsit, ceva ce puțini pătrund cu adevărat
După avalanșa am săpat adânc, fără să știu ce fac
Mi-a fost frică
Zeci de metri coboram
Și am găsit.
trupul era încă cald
Convalescent.
eu dominată de frison
Am început să mă destăinui
Sângele începea să-mi perfuzeze țesuturile
Era atât de bine.

Dar tu ești crepuscul,
iar eu sunt miezul zilei
Chiar și așa mă încălzești
Ca o funcție continuă,
Surjectiva pe codomeniul emoțiilor mele.

Vreau să mă căiesc de atitudinea mea stroboscopică
lately
Uneori, un fior de frig mă încremenește
Un gând de ce-ar fi dacă,
O nesiguranța fără temei.

Acel trup, chiar a fost salvat?
Sau răpit din propria tăcere ?
„Nu avea nevoie de mine” îmi spun
Și totuși îmi mulțumește

Scârbită de tânjirea de supraapreciat
(cred ca se numește dragoste)
Când eu, ma las învăluită de presiunea intermitentului
tău
În ciuda invinovații mele acute.
Știu ca nu aveai nevoie de mine
Nici acum nu ai.

Strădanie de negare în complexare,
căci cât aș vrea să te încălzesc
Măcar un semiton,
Dar eu sunt un acord minor
Un bemol care „simte enorm și vede monstruos”.

Chiorean Melisa, 12B

Viața românească

Țigările și cafeaua – mic dejun de campion.
Dimineața-i vreme rea, totuși eu stau pe balcon.
Tre' să merg pe la „scârbici”,
În Cluj, unde-s mulți IT-iști.
Vreau să am bani de chirie,
Nu-i deloc o bășcălie,
Mai ales pe al meu plai.
Dar, când ies la drum, vai, vai...
Mă gândesc la țara mea.

Drumurile noastre toate,
Orice om le cam străbate,
Sunt exact ca-n străinătate,
Cărări din Himalaya uitate,
Iar la fiecare groapă nouă,
Îmi doresc să nu mai plouă.

La cinci, când mă-ntorc acasă,
Știrile se-aud de-ndată,
Parcă televizorul spune povești.
Cât de credul ești?

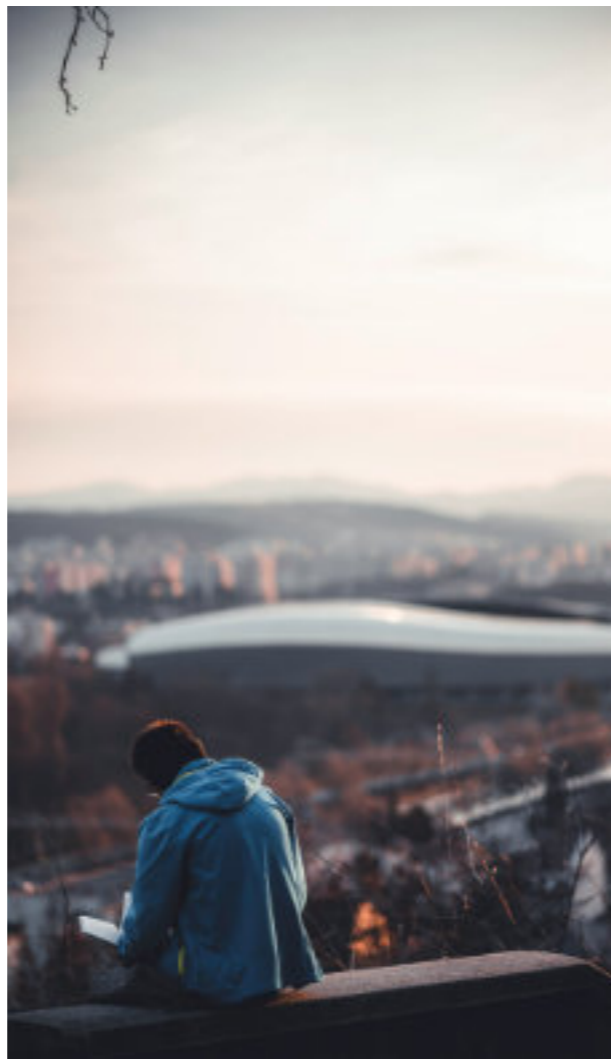
La a mea masă vestită, într-o cutie de-nghețată,

Sunt bucăți de cotlet uscat,
Vechi de trei zile, da-s bune de mâncat.

Apoi merg să văd un meci,
Așa-ți zic și ție să petreci.
Vorbesc diplomatic lângă televizor,
De parcă urletele-mi sunt auzite de orice jucător.
Pentru că-s un mare microbist,
Mai pasionat decât un artist,
Când echipa mea dă gol,
Se tulbură liniștea-n bloc.

Și-nainte să mă pun la somn,
Zic un „Tatăl Nostru”, așa, frumos,
Și mă rog la Dumnezeu,
S-am cu ce să mă laud la prietenii mei.

Toma Andrei, 9A

Haiku în stil japonez

nori

sunete de plâns
nori ca argintul pur
speranță în vânt

stelele

stele se-adună
lucește cerul noaptea
viață în vise

Bătinaș Miruna

Hiatul a frânt

Hiatul a frânt
Narațiunea zorilor în metru antic
Cu metafore
Salvăm aparențele;
Drept punct culminant
Puncte de suspensie
Pe filele poveștii sfâșiate
De margini de lumi.
Diminutivele la superlativ
Nu au sintaxă destulă
Să cuprindă
Argumentele intangibile
Și fonetica mută.

Intriga nu s-a văzut
Pe desfășurător,
Eu rămân cu pagini pline
Cu trecut acum velin.
În fața exegezei toate mă rup,
Literale fug de mine
Înspre tine.

Le mai așterni în tine
Ca la început?
Ai tu destul câmp lexical
Să mă uiți?

Cum pun punct poveștii
Fără final?
Îmi lipsește orice semn.

Prof. Noemi Nemethi

Lumea Moderna

Oamenii, în lumea modernă,
Își risipesc visele pe pernă,
Ar putea face atât de mult
Omul era atât de original și crud.

Simțurile oboresc de prea mult ideal,
De zgomot constant și ritm infernal,
Adevărul nu mai e clar sau drept,
Ci filtrat, editat, complet incomplet.

Greșeala făcea viața să aibă valoare
Ne rupea, dar ne ținea în picioare,
Din căderi se năștea mersul,
Din haos, din neliniști, sensul.

Trăiesc conectați la ecrane reci,
Cu mii de prieteni, totuși singuri pe veci,
Și pe cat de real ar părea
Modernismul este viciul ce fura viața.

Și totuși, printre caramizi și beton,
Se naște un vers rebel, autonom,
Modern, neliniștit, imperfect,
Dar viu, uman și direct.

Am învățat să nu mai simțim,
Să calculăm tot ce trăim,
Inima bate din reflex, fără foc intern
Într-o lume eficientă, plina de modern.

Ștefan Manoli. 11A

Oameni diferiți, oameni fericiți

Diversitate, unitate, frate,
Cuvinte ce nu pot fi uitate,
Lângă mine, lângă tine,
Luptăm împreună pentru veșnicie.

Și ce dacă ei vor să ne despartă?
Noi vom lupta pentru a noastră soartă.
Și în zadar se vor opune,
Căci noi ne vom impune al nostru nume.

O țară trebuie iubită,
Îngrijită și muncită,
Ce dacă eu și tu suntem diferiți?
Asta ne face fericiți.

Mereu în societate a fost o dilemă
De ce nu ne-am născut toți la fel, e o problemă!
Dar ce contează toate aceste nimicuri,
Când la bază suntem făcuți din aceleași tertipuri?

Categorii, clase sociale,
Niște concepte virtuale;
Diversitatea este un fapt,
Nu un motiv să râdem de un apropiat.

Este de-a dreptul primordial
Să fim un om loial,
Pentru noi pentru restul,
Căci cu prejudecăți nu trecem testul.

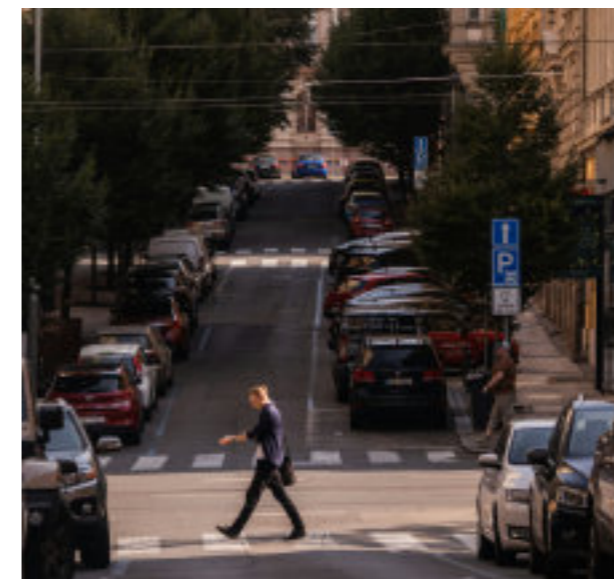
Ce test, asta cu toți vom vedea
Când vrem să vizităm lumea;
Atunci nu mai contează felul
Ci numai și numai caracterul.

Ana-Maria Galoș, 11A

Substrat

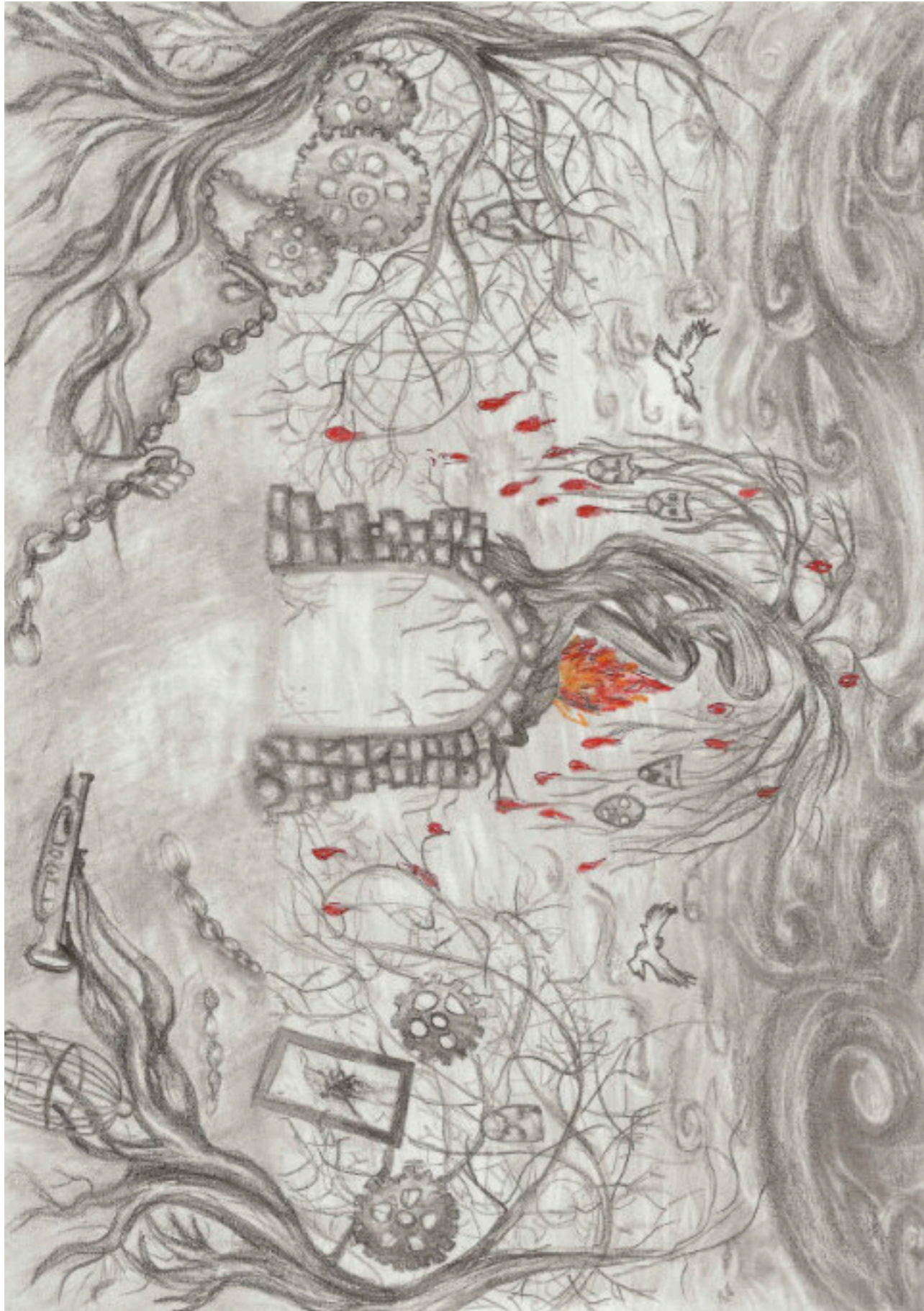
O sprânceană mai ridicată,
Frizura nearanjată,
Ochi alunecă-n tăcere,
Ascunzând vorbele grele.
Doar aruncă o privire
Și judecă fără gândire.
Cuvinte grele, nerostite,
Lasă inimi rătăcite.
Durerea, durerea,
Disperă puterea.
Strigă, dar nu-i auzită,
Mai degrabă-i părăsită.
Un nume sau alt accent,
Devin un motiv de absent.
Se râde ușor, se uită greu,
Că fiecare poartă un „eu”.
Vorbe se lovesc de zid
Și trec într-un loc vid,
Făcând lumea în tăcere
Să ajungă zile grele.
Se trag linii, fără rost,
Între „e străin” și „a nost”.
Fără să știm, să întrebăm,
Doar alegem, separăm.
În spatele fiecărui chip
Nu este nimic cioplit,
Numai frici, vise, întrebări,
Ce sunt toate asemănări.
Lumea spune diferențe
Și le transformă-n esențe,
Dar sub zgomot clar și simplu,
E de fapt același timbru.
Se caută greșeli mărunte,
În gesturi necunoscute.
În loc să vezi ce e firesc,
Crezi că nu e omenesc.

Diferența strigă tare,
Dar adevărul stă-n picioare,
În lucruri mici și neschimbate,
Ce ne leagă chiar de toate.
Se uită des ce ne unește
Când orgoliul ne vorbește.
Judecata-i mai rapidă
Și nu e deloc timidă.
Nu suntem umbre deșarte,
Doar povești amestecate,
Într-o lume ce-a uitat
Să vadă dincolo de fapt.
Judecăm din mers, fără să oprim,
Ce e puțin diferit, nu primim.
Dar, să lăsăm ce ne desparte
Și să ajutăm pe-aproape.
Obiceiuri ce par străine la început,
Devin bogății de nepierdut.
Nu cer să fie schimbate, uitate,
Doar văzute cu inimi curate.
În diversitate nu-i teamă, nici zid,
E câmp larg, unde toți au de trăit.
Culorile lumii nu se șterg între ele,
Ci se-mpletesc, împreună, fidele.
Fiecare vine cu un cântec diferit,
Un ritm învățat în mod diferit.
Nu sună la fel, dar puse-mpreună,
Dețin o armonie fără-de măsură.
Poate e timp să privim mai lent
Și să vedem dincolo de accent.
Să lăsăm ce ne desparte,
Să primim ce ne aduce aproape.

O inimă bate la fel,
Sub orice nume sau țel.
Un gând se naște, crește, speră,
Ajungând o capodoperă.
Să nu mai cerem altora să fie ca noi,
Ci să-nvățăm să fim „noi” lângă „voi”.
Respectul nu doare, nu costă
Și nici nu depinde de vârstă.
Dacă am schimba doar o privire,
Într-una plină de simțire,
Am descoperi simplu, ușor,
Că suntem la fel pe interior.

Oana-Diana Covrig, 11A

Oana-Diana Covrig, 11A

URME DE CERNEALĂ PE RUTE STRĂINE: Texte care ne unesc

Există călătorii care se termină la întoarcerea acasă și călătorii care abia atunci încep să prindă viață, pe măsură ce le așternem pe hârtie. În acest capitol, „Urme de cerneală pe rute străine”, literatura devine busola noastră. Am adunat aici texte care nu sunt doar simple descrieri de itinerarii, ci fragmente de suflet rătăcite prin gări străine, cafenele uitate de timp și intersecții culturale unde „celălalt” devine, dintr-odată, un prieten.

Fiecare text literar inclus în aceste pagini este o urmă lăsată de un tânăr explorator pe harta vastă a diversității umane. Scriind, liceenii noștri au reușit să traducă inefabilul: uimirea în fața unui peisaj necunoscut, fiorul primei conversații într-o limbă străină sau realizarea profundă că, deși obiceiurile ne despart, poveștile noastre au aceeași structură. Cerneala devine astfel firul Ariadnei, ajutându-ne să ieșim din labirintul prejudecăților și să ne regăsim într-o lume mult mai primitoare decât ne-am imaginat.

Vă invităm să parcurgeți aceste rânduri ca pe niște scrisori găsite într-o sticlă, lansată de pe un țărm cultural pe altul. Veți descoperi că literatura este forma supremă de interculturalitate: ea ne permite să fim, simultan, aici și pretutindeni. Citiți aceste urme de cerneală și lăsați-le să vă poarte pe rute pe care nu le-ați fi bănuțit, amintindu-vă că cele mai frumoase destinații sunt cele care ne schimbă modul de a privi.

Drum bun prin universul cuvintelor fără frontiere!

Chipul omului tăcut

Fost-a în clasa a XI-a un om ce nu se afla ca toți oamenii, căci era cu firea cam tăcut și cu gândul profund. Se trăgea din minți iscusite, dar nu-și arăta mândria pe obraz, ci o ținea în cuget, precum ține focul în vatră. Părul îi era o dorință neîmplănită, revărsat în semn al gândurilor ce nu-și aveau somnul, de nuanță cu negru apropiat.

Nu umbla după vorba multă și deșertoasă, însă când grăia, cuvântu-său răsună în profunzime. De multe dăți când lumea privitu-la ziceau că-i ciudatu la fire, însă nu pricepeau ce se ascunde sub chipu-i aparent. Precum bradul tăiat nu strigă, așa și el nu se arăta la trufie și ignora vorbărele în vânt.

Jocul de-a viața

Viața umană poate fi privită ca un joc complex, în care fiecare dintre noi are o poveste diferită. Încă de la o vârstă fragedă intrăm într-un joc al alegerilor și al cunoașterii.

Orice individ este unic și se raportează diferit la situațiile din viața de zi cu zi, ale căror urmări sunt greu de prezis.

Toată lumea joacă acest joc haotic, dar condiția fiecăruia la începutul jocului variază. Regulile sunt învățate pe parcurs, astfel încât poți afla lucruri noi oricând și oriunde te-ai afla. De la naștere, fiecare dintre noi are un sac în care strânge amintiri marcante sau valorile dobândite treptat.

Pe măsură ce parcurgem drumul vieții, pe o tablă de joc invizibilă, acesta suferă multe transformări date de modul în care suntem influențați și de atitudinea noastră.

Totuși, esența sacului rămâne aproape neschimbată, după ce caracterul unui om este format. Fiecare etapă a vieții este o rundă diferită și reprezintă o perioadă cu un farmec neasemuit.

Cu toate acestea, spiritul acestui joc nu este dat de victoria finală, ci de drumul parcurs. Încercările unui om din diferite circumstanțe sunt un bun prilej de învățare.

Înțelepciunea dobândită din acestea te ajută să ajungi și mai departe în peripețiile ce urmează.

Fiecare dintre noi vede lumea printr-un filtru diferit,

Purta adesea o haină scurtă, în caracterul lui, cu inscripția străinătăților, închisă la piept cu o copcă de alamă, haină ce îi aducea un simțământ al proprietății fără de tăgadă. Se lipise de ea ca de o fărâma din a sa fire; simplă la chip, însă trainică și rezistentă.

Avea însă și alt dar, mai rar și neînțelesu, spunea vorbe cu talc și râdea asemenea, că nu știai de râde de tine ori de lumea întreagă. Unii se mirau, alții uitatu-sau urât, însă el nu se clătina nici o clipită. Și așa mulți credeau că-i straniu în fire și chip; însă cei ce-l cunoșteau, știau că sub fața-i aparentă se ascunde o minte limpede cu domolu-i sufletu.

Ana-Maria Galoș, 11A

putând fi observate similarități în cadrul membrilor aceleiași culturi. Să trăiești înseamnă să accepți

imprevizibilul și să îți urmezi scopurile în viață. Micile reușite ne motivează să jucăm în continuare cu aceeași ambiție, dacă nu cu mai multă.

Câștigătorul acestui joc este imposibil de identificat, dar, cu timpul, aflăm că cei care se bucură din plin de viață și nu se lasă afectați de probleme au cea mai bună experiență.

Orice om are propria noțiune a fericirii, de aceea fiecare dintre noi are aspirații și scopuri diferite.

În concluzie, „Jocul de-a viața” este cel mai fascinant joc din lume, la care participăm cu toții implicit. Acesta nu poate fi pus pe pauză și nici reluat, dar fiecare om are șansa de a deveni un jucător mai bun. Din fericire, avem libertatea de a ne transforma viața într-o experiență unică și de neuitat.

Toma Andrei, 9A

Marea Unire

România participase la Primul Război Mondial între anii 1916-1918, iar victoria Antantei și dezmembrarea Rusiei țariste și a Austro-Ungariei au creat o cale favorabilă spre desăvârșirea unității naționale. Motivul participării noastre la Primul Război Mondial era pe cale să se întâmple...se întâmplase deja în Basarabia, Bucovina... După ani deucidere fără milă a fiecărei păsări, a fiecărui suflet care a îndrăznit să strige, oamenii responsabili și-au găsit în sfârșit rațiunea și le-au acordat clemență. „E natura lor”, au spus ei, „nu este ceva ce poate fi controlat, nu cunosc legile noastre și cântecul lor e tot ce știu.” Nu sunt imnul și arta tot ce pricepem? Cei tineri nu înțeleg, nu li s-a smuls sufletul din piept. Însă îmi amintesc. Și în timp ce oastea fluieră melodia lor veselă, evocatoare și plină de suflet, nu pot să nu fierd de euforie.

Eram un cetățean care respecta legea. În favoarea acestora mă aflui acum pe drum spre Alba Iulia, cu steagul tricolor în frunte, fredonând din toți rărunchii mândria poporului nostru. Sunt prezent la locul relevant, în cetatea unirii, de acum despuiată de pajurile nemțești, în locul cărora răsare tricolorul. Și ce privește frumoasă era! Bolta cerului era atât de luminoasă încât, privind-o, te întrebai fără să vrei: este aceasta, cândva, soluționarea conflictelor omenești? Cum e cu puțință ca sub acest firmament translucid să se întâmple pace?

Basarabia și

vina s-au unit cu România, iar Alexandru Vaida-Voievod a dat citire în Parlamentul de la Budapesta Declarației de Independență. Am pornit pe jos din Maramureș ca să ajung la eveniment, în Alba Iulia, întâlnindu-mă cu corul, dar afluența poporului era plesbicitul așteptat. Eram martor la Adunarea Națională de la Alba-Iulia, unde delegații, 1228 la număr, vreau să înfăptuiască un ideal vechi de generații a românilor din Ardeal, strigat în 1848 „Noi vrem să ne unim cu țara!”. Mulțimea este întâmpinată de Iuliu Hossu, care citește Rezoluția Unirii, redactată de Vasile Goldiș, documentul prin care s-a proclamat apoi Unirea Mare. În urma acestora s-a decis să se trimită o delegație în București ca să-i înmâneze Actul Unirii regelui Ferdinand.

O adunare cu peste 100.000 de persoane, îngrămădite din toate colțurile Transilvaniei și Banatului, așteptând deznodământul fericit: unirea. Într-un final, eram acolo. Dar mai că mă deșteptasem când asemenea unei umbre mă unduiam, investigând orașul, până ce am găsit Sala Cazinoului, ce avea în scurt timp să fie numită „Sala Unirii”, dar acesta era un aspect ce-i privea pe ofițeri și pe privilegiați. Fotografii oficiale nu a mai ajuns, așadar nu avem fotografii din interiorul sălii, dar eroul nostru, Samoilă Mârza, a immortalizat singurele clișee fotografice. Eram printre refugiații care-și echilibrau figurile importante. Realizarea de astăzi nu ar fi

fost posibilă fără aportul regelui Ferdinand I Întregitorul și al reginei Maria. România Mare era de acum un fapt istoric, toate provinciile românești reunite sub tricolor: Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș cu Regatul României. Personalități importante precum Ionel Brătianu, liderii transilvăneni, Iuliu Maniu, Vasile Goldiș, Alexandru Vaida-Voievod, Ștefan Cicio Pop. Basarabeni, Ion Inculeț, Constantin Stere, Pantelimon Halippa și cei ai Bucovinei; Iancu Flondor și Dionisie Bejan au contribuit cu profesionalismul și curajul lor. Și au semnat legi și mandate și scrisori și s-a trecut prin proceduri prin care un simplu cetățean nu s-ar încumeta să le învețe.

Înfăptuirea României Mari e recunoscută pe plan internațional în cadrul Conferinței de pace de la Paris, Versailles. Până și „Tigrul”, Georges Clemenceau, reprezentantul Franței, tace în fața Leoaicei, Regina Maria.

Un lucru era cert: pe ziua de 1 decembrie, duminică, 1918, zi de sărbătoare. Zorii zilei și pământul friguros, precedat de învelișuri umane, modele de zăpadă în fundalul contopit, culorii vii ce întâmpinau noua epocă. Iar anul acesta se împlinesc 107 ani de la Marea Unire. Mândria poporului a crescut, totuși, nu e timpurie, asemenea stagiunii. Este o pasiune intensă ce se mărește odată cu fiecare glas proaspăt. Și dacă sentimentul acesta ar dura o veșnicie, mă îndoiesc că mă voi îngrijora pentru viitorul nostru.

Luca Ariana Cristina, 7F

5 iunie 1918

Râul Aisne, Franța

Scumpa mea Sophia,

Sunt obosit. Mai mult acum ca niciodată. Trei nopți cu mai puțin de patru ore de somn îi vor face asta unei persoane. Nu știu de ce am făcut-o. Nu știu de ce a fost atât de ușor să renunț la tot ce am știut vreodată. Vreau să vin înapoi, să cad în brațele tale și să părăsesc viața asta sordidă.

Sunt alături de camarazii mei și toale furate, cât să-mi țină de cald ci să-mi dea și tărie ba și puțină nădejdie care-mi mai rămâne pentru război. Aici este îngrozitor. Prima zi când am ajuns pe frontul de vest, 27 mai, am atacat forțele inamice axându-ne pe colina de la Chemin des Dames, un gaz toxic dezlănțuindu-se în aer, ne-am descurcat rapid, folosind tactici de infiltrare și am evitat luptele frontale costisitoare, deși mă rog pentru sufletele pierdute!

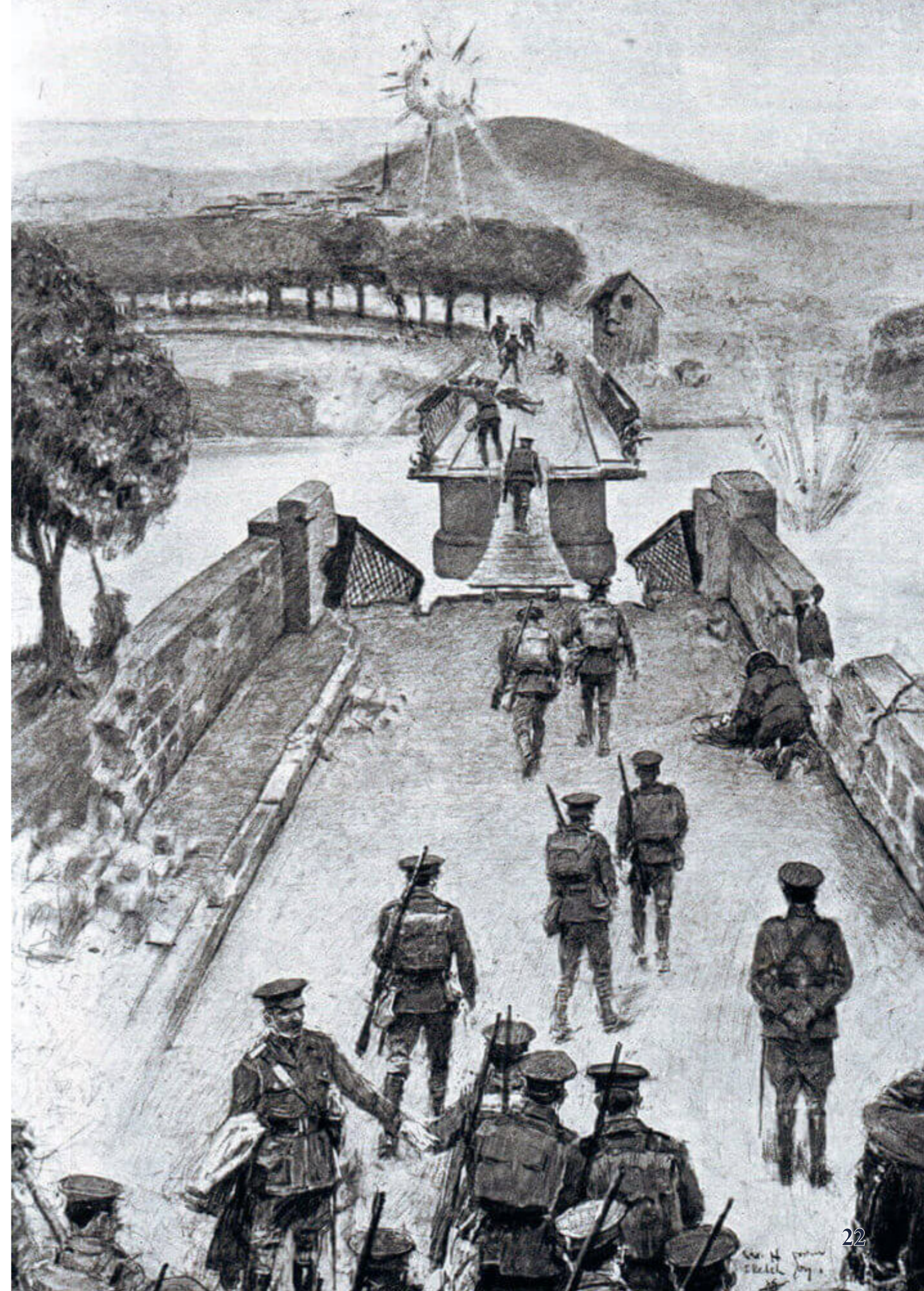
Aici, draga mea, se doarme printre morți și se plânge printre cei vii - însă de când cu formarea Antantei, avem mai multe de împărțit, toți laolaltă, tineri și veterani refugiați, oameni de cultură diferită. Însă țelul nostru e același - să nimicim dușmanul, să fim strategici, să ne ținem de planul nostru, ofensive Kaiserschlacht. De fiecare dată când un soldat cădea, eram forțați să le luăm armamentul deoarece atârnam toți într-o oală fierbinte neștiind când avea unul dintre noi să piară. Și începusem să mă obișnuiesc cu zilele, de când mi s-a dat o mitralieră și mi s-a spus să trag; eram așa de inocent la vremea aceea, nu știam că mâinile mele vor purta atât de multe vieți. Orice fac este să smulg puști, pistoale și carabine de pe vestele cadavrelor, să trag și să mă ascund de un viitor atac. Armata noastră a capturat un general britanic și am mai avansat, cu chiu cu vai, cu rezerve pe terminate, decese, dor de casă - cu presiune pe umerii noștri, chipuri lipsite de viață, am înaintat, da, spre Paris. Am pus stăpânire și pe regiunea Flandra, Aliații ușurându-ne treaba - bătălia de la Aisne, o mare diversivune, o păcăleală care satirizează tendința omului de a crede în planuri absurde. De a crede că noi, germanii, suntem o amenințare minoră. Le-am dovedit de ce suntem în stare, ne-am apropiat de Paris, pas cu pas, acum cu frunțile în sus, alerti.

Victoria era aproape sigură pentru noi, ori cel puțin așa credeam. Acum două zile ajunseserăm circa 60 km de capitală, nu ne-a mai surâs norocul. Ne confruntam cu alte probleme, mai puțin violente. Aveam lipsă de provizii, stomacul chircindu-se la fiecare rană ce ni se deschidea. Nu a durat mult până ce mi s-a contractat mușchiul și m-a înțepat o durere greu de alungat. Nu mai aveam trupe de rezervă. O parte au dispărut în atacuri, încep să le uit fețele de la oboseală. Nu eram cu totul în prezent, jeleam foștii prieteni prinși în acest dezastru. Ne simțeam frânți după atâtea păcate realizate. Ne-am retras, în ciuda succesului nostru. Nu mai puteam continua și nu eram plini de sine ca să ne sacrificăm ultimele vieți. Singura parte care nu-mi dădea greață a fost clipa în care Ludendorff, faimosul și înțeleptul nostru ofițer, a fost încurajat de câștigurile obținute și a lansat mai multe ofensive. Știi cum se spune, nu te poți împărți în mai multe fragmente. Am fost condus la o tabără aproape de front, unde am primit tratament. Și atunci am avut timp să-ți scriu această scrisoare...

Inima mea rece începe să se topească întorcându-se în vremurile de dinainte, când nu trebuia să mă îngrijorez pentru țara noastră, pentru copilul nostru. Știu că situația acolo, acasă, este dificilă. Eram noi responsabili pentru arat, îngrijirea bunurilor, tratament și muncă. Și aș fi făcut-o cu un zâmbet pe buze dacă asta ar însemna să mai stau în pragul casei noastre. După ce toate vor lua sfârșit, vor crește flori pe pământ, zăpada va acoperi ultimele lacrimi, iar copilul nostru va avea parte de o viață normală, alături de părinții săi.

Iubitul tău soț,

Anton

Minunata Lume Nouă!

În secolul al XV-lea, Europa renaște, se reinventează și... explorează. Nevoia de resurse, de metale prețioase, de mirodenii asiatice îi va determina pe europeni, prima dată pe spanioli și pe portughezi, să... modifice orizontul cunoașterii geografice. Blocarea accesului pe uscat spre teritoriile asiatice, o dată cu expansiunea otomanilor în Orientul Mijlociu, îi va aduce pe exploratorii europeni în fața necesității găsirii unui nou drum spre India. Cu un bagaj tehnologic suficient pentru a traversa Atlanticul și având și suportul regilor Spaniei, Cristofor Columb pornește din Spania spre Vest, peste Atlantic, convins că va găsi un nou drum spre India. După un voiaj îndelungat, în 1492, echipajul ajunge pe o insulă în Marea Caraibelor, posibil San Salvador. Un nou continent, o Lume Nouă, fusese descoperit! Doar că, pentru Columb, Lumea Nouă nu era... chiar nouă, fiind convins că el, de fapt, descoperise un nou drum spre India (acesta fusese descoperit în 1497/1498 de către exploratorul portughez Vasco da Gama prin ocolirea Africii). Descoperirea lui va schimba Lumea Veche, însă.

Câțiva ani mai târziu, exploratorul de origine italiană Amerigo Vespucci descoperă coastele de est ale Argentinei și îi devine din ce în ce mai clar că acest teritoriu nu era... India, nu era Asia, ci o Lume Nouă, numită... America. Locuitorii, primitivi și numai buni de exploatat, creștinat și supus, în ochii primilor europeni, vor deveni... indienii din Lumea Nouă. În fața unor conchistadori mânâți de aur, glorie și dorința de a impune cuvântul lui Dumnezeu, diversitatea culturală a acestor noi teritorii, locuite de civilizațiile precolumbiene, putea deveni o filă de istorie, parte a istoriei coloniale a statului spaniol.

Spaniolii încep să exploreze teritoriile din America Centrală și de Sud în primele decenii ale secolului al XVI-lea, pornind din insulele din Marea Caraibelor. Momentul zero al întâlnirii dintre europeni și o civilizație precolumbiană – aztecii, de pe teritoriul actual al Mexicului – era doar o chestiune de timp și de... persoana lui Hernan Cortés, un spaniol ambițios, inteligent, curajos, dar și crud. Ajutat de o nativă creștinată, Malinche (Malintzin), și de câteva sute de soldați fideli, care nu se temeau să folosească o nouă tehnologie pentru indigeni – praful de pușcă –, Cortés devine și mai interesat să cunoască slăbiciunile unui popor pentru a-l putea cuceri... Aztecii nu aveau de unde să știe că, în anul 1521, acest european cu barbă lungă nu era zeul lor, Quetzalcoatl (Șarpele cu pene), care se reîntoarce spre a le aduce prosperitate, ci un cuceritor nemilos, dispus să-l înlăture până și pe regele lor, Montezuma al II-lea, convins că misiunea lui de a-i converti pe locuitorii la dreapta credință a lui Dumnezeu merită orice sacrificiu. Hernan Cortés și soldații lui fuseseră primiți ca oaspeți de seamă de către regele Montezuma, în capitala statului

aztec – Tenochtitlán – un soi de Veneție a Americii Centrale, chiar pe acoperișul templului în trepte. Priveliștea din jur se va schimba rapid, iar lacul cu canale și diguri pe care fusese construit acest oraș impresionant va fi înlocuit de... Ciudad de Mexico!

Iată o descriere a capitalei aztece, conform lui Bernal Diaz del Castillo, un soldat spaniol din oastea lui H. Cortes:

„Și ne uitam așa, de jur împrejur, căci acel templu mare și blestemat era atât de înalt, încât de acolo se vedea totul foarte bine și am zărit trei drumuri construite pe diguri care duceau în Mexico (...) și am observat podurile de pe cele trei drumuri (...) și prin care apa lacului curgea înăuntru și în afară și am văzut pe acel lac mare o mulțime de canoe, unele venind să aducă alimente și altele întorcându-se cu încărcături de mărfuri; și am văzut, în acele orașe, temple și lăcașuri de rugăciune ca niște turnuri sau fortărețe și totul era de un alb strălucitor și reprezenta un lucru minunat de privit. (...) Ne-am întors privirile spre piața mare și spre mulțimile de oameni care se aflau acolo (...) Unii dintre soldații noștri, care fuseseră în multe părți ale lumii, la Constantinopol, în toată Italia și la Roma, spusese că nu mai văzuseră niciodată o piață așa de mare și atât de plină de lume, atât de bine rânduită și organizată”.

Pagina 51 a cărții a IX-a din Codexul Florentino. Text este scris în limba nahuatl, dar în alfabetul latin.

Tenochtitlan (Nuremberg Map of Tenochtitlan, 1524. Courtesy the Newberry Library, Chicago, Edward E. Ayer Digital Collection.)

Puține sunt sursele indigenilor despre primele contacte cu europenii care au supraviețuit până la noi, cum este Codex Florentinus, dar toate mărturiile ilustrează confuzia indigenilor la apariția „turnurilor sau micilor munți ce pluteau pe valurile mării” (corăbiile) și care adăposteau „oameni ciudați care au pielea foarte deschisă la culoare, mult mai albă ca a noastră. Toți au bărbi lungi, iar părul le ajunge numai până la urechi”. Montezuma este îngrijorat și le trimite daruri, crezând că s-a întors zeul Quetzalcoatl, așa cum promitea tradiția. Sunt trimiși soli pe țarm, care le duc daruri europenilor. Cortés îi impresionează trăgând cu o arcebuză în fața lor, iar solii se vor întoarce la regele lor siderați atât de puterea acestor străini, cu iz de zei, dar și de animalele lor, un fel de cerbi, dar fără coarne, pe care le călăreau (caii) și câinii lor mastifi. Conform Codex Florentinus, regele Montezuma s-a temut de acești străini și chiar ar fi încercat să le facă rău prin farmece făcute de vrăjitorii și magicienii lui sau, cel puțin, să îi împiedice să se apropie de capitală. Eroare! Cortés era mult mai... pragmatic decât regele aztecilor. Astfel, conchistadorul și soldații lui mășăluiesc spre interiorul statului aztec și reușesc să îi atragă de partea lor, prin superioritate numerică și tehnologică, pe dușmanii înrobiți ai aztecilor, tlaxcalteci. Cucerind teritorii de la indigeni, Cortés își va face curând apariția la Tenochtitlán, capitala statului aztec. Câteva mărturii ale indigenilor din Sahagún, traduse din limba locală nahuatl în spaniolă, mai ales de către unii misionari trimiși să îi convertească la catolicism pe indigeni, vorbesc despre primirea ospitalieră pe care Montezuma i-o face conchistadorului, salutându-se reciproc și copleșindu-i pe oaspeți cu daruri care mai de care mai prețioase, ceea ce le-a stârnit creștinilor și mai mult apetitul pentru bogăție.

Deteriorarea relațiilor dintre europeni și indigenii azteci apare însă foarte curând. Montezuma, deși cu anumite rezerve încă de la prima întâlnire cu spaniolii, se comportă regește. Îi instalează cu tot fastul pe europeni în palatul regal, oferindu-le toate bogățiile cerute de

aceștia, ceea ce le-a stârnit și mai mult lăcomia. La scurt timp, Montezuma ajunge să fie prizonier în propria casă regală, iar spaniolii să înspăimânte teribil locuitorii capitalei cu salve de tun. Relațiile vor deveni foarte tensionate după ce, în timpul unei sărbători, aztecii vor fi masacrați de spanioli. Dezamăgiți de marioneta care devenise regele lor, Montezuma, pe care îl și ucid chiar pe acoperișul unui templu, aztecii se revoltă și, cu pierderi uriașe, reușesc să îi alunge pe spanioli din oraș, într-un episod cunoscut sub numele de „Noaptea tristă”.

Hernan Cortés și soldații lui nu aveau de gând să renunțe la cucerirea acestui oraș și imperiu ale căror bogății păreau nesfârșite. De această dată, victoria se putea să fie de partea lor pentru că, într-o formă sau alta, erau ajutați de un aliat invizibil, dar cu efecte letale – epidemia de variolă. Această boală, cu totul nouă pentru indigeni, făcuse încă din primele zile zeci de mii de victime, însuși noul rege al aztecilor căzând victimă. În anul 1521, corăbiile cu tunuri și soldați cu cai și arme de foc asediază Tenochtitlán. Aztecii, deși mult mai mulți, sunt copleșiți din punct de vedere tactic și grav afectați de epidemia de variolă, astfel că, după un asediu de aproape 80 de zile, capitala este cucerită și devastată. Refugiații, care încearcă să fugă traversând lacul cu canoe, sunt prinși și uciși.

Mărturia unui metis, Alva Ixtlilxochitl, este cutremurătoare:

„În ziua în care a fost luat orașul Tenochtitlán, spaniolii au comis câteva dintre cele mai brutale acțiuni împotriva nefericitului neam din această țară. Țipetele femeilor neajutorate și ale copiilor îi sfâșiau inima. Tlaxcalteci și alți dușmani ai aztecilor s-au răzbunat fără milă pentru vechile jigniri și i-au prădat de tot ce au putut găsi. Numai prințul Ixtlilxochitl din Texcoco, aliatul lui Cortés, a arătat milă față de azteci, deoarece provenea din țara sa. I-a împiedicat pe urmăritori să îi maltrateze pe femei și pe copii cu atâta cruzime cum au făcut Cortés și spaniolii.”

După cum spun mărturiile, picturile și cronicile, asediul capitalei a durat exact 80 de zile. Au murit peste 240 000 de azteci, mulți nobili și războinici. Cortés ordonă mai apoi distrugerea din temelii a orașului. Clădirile sunt demolate, iar lacul pe care se înălța capitala este drenat. Un nou oraș – Ciudad de Mexico – se înalță de acum pe ruinele acestui oraș impresionant. O capitală veche distrusă... pentru un stat nou.

Un cântec de jale scris de poeți azteci după cucerirea Mexicului și aflat în colecția Cantares Mexicanos de la Biblioteca Națională din Mexic descrie postum această înclăștare dintre Vechi și Nou:

„Strigătele noastre de jale se înalță în sus,
iar lacrimile curg șiroaie în jos,
căci Tlatelolco este pierdut (...)

Cum ne putem salva căminele, neam al meu?
Aztecii fug din oraș;
orașul este în flăcări și totul
este doar beznă și nimicire (...)
Plângi, neam al meu:
să știi că prin aceste dezastre
am pierdut neamul mexican.
Apa a devenit amară,
mâncarea noastră este amară!
Acestea sunt faptele Dătătorului de viață!”

Ciocnire militară, culturală și religioasă, cu indigenii fascinați, înfricoșați și neputincioși în fața civilizației avansate a europenilor, trebuie că a fost acest eveniment istoric. Această ciocnire între două civilizații, pe trepte diferite de evoluție, dar la fel de valoroase și inedite, a dus ca, în câteva decenii, majoritatea – populația indigenă – să devină... istorie, iar istoria Lumii Noi să fie scrisă de o minoritate... spaniolă inițial, apoi din ce în ce mai eterogenă, datorită colonizărilor, inclusiv cu sclavi africani, pentru a suplini localnicii exterminați de inamici văzuți și nevăzuți. Treptat, în cursa pentru valorificarea resurselor și teritoriilor din Lumea Nouă vor intra și alte state, precum Anglia, Olanda, Portugalia. Diversitate culturală veche versus... diversitate culturală nouă?

Carol Quintul, reprezentant al dinastiei de Habsburg, ce domnea atât în Spania și în colonii, cât și în centrul Europei, spunea despre imperiul său, în secolul al XVI-lea, că Soarele nu apune niciodată în imperiul său. Prețul însă nu l-a mai specificat – acțiunile sale și ale altor conducători europeni aproape că au determinat „apusul” pentru civilizațiile precolumbiene – azteci, incași și alte populații indigene – care nu au trecut testul timpului. Întâlnirea dintre cele două civilizații se sfârșește, în cele

Zeul Quetzalcoatl

Dans aztec

din urmă, prin feluritele atrocități săvârșite față de mii de azteci, jafuri, prin prădarea și dărâmarea templelor, dar mai ales prin cucerirea completă a Imperiului Aztec de către Regatul Spaniol. Acest moment cumplit va duce în primul rând la decimarea civilizației aztece, fiind urmat de apariția și ascensiunea unui Imperiu Spaniol care își va impune dominația asupra unor mari părți ale lumii, dar mai ales asupra Americii Latine.

Populația nativă a fost subjugată și exploatată de către conchistadori, pământurile lor au fost confiscate, iar diversitatea lor etnică și culturală a fost grav periclitată. Confruntată și cu perspectiva marginalizării, populația indigenă a fost forțată să adopte cultura și limba colonizatorilor spanioli. În ciuda eforturilor, la nivel cultural și nu numai, vestigiile ale civilizației aztece s-au păstrat. Cultura Europei s-a răspândit accelerat peste mări și oceane, dar a fost oare suficientă ca să anuleze elementul vechi din Lumea Nouă? În prezent, limba nahuatl a aztecilor lui Hernan Cortes este vorbită în zona Mexicului de aproximativ 1 milion de persoane. Interesant este că termenul de ciocolată, poate unul dintre cele mai iubite deserturi din toate timpurile, își are rădăcinile în limba aztecilor – xocolatl. Iar vulcanul Popocatepetl... este numit la fel, de mii de ani.

Minunata LUME VECHĂ a (re)creat LUMEA NOUĂ?

„Lăncile sfărâmate zac pe drumuri;
iar noi ne-am smuls părul din cap de durere.
Casele sunt fără acoperiș, iar zidurile lor
sunt acum roșii de sânge...”

Elegie pentru Tenochtitlán

Prof. Noemi Nemethi

Stereotipurile țării mele

După căderea regimului comunist, în '89, toți românii se gândeau să plece în vestul Europei, pentru a gusta din bogăția oferită de țările mai prospere. Din cauza fluxului de emigranți din țara mea, cei din vest au început să-și formeze concepții în legătură cu poporul nostru, atât pozitive, cât și negative. Și filmele au avut o mare influență asupra stereotipurilor românești, de aceea mai mulți oameni au auzit de contele Dracula decât de capitala României – o țară cu influențe est-europene, central-europene, dar și balcanice. Aceste trăsături i-au conferit o imagine unică pe scena globală. România a fost influențată foarte mult atât de popoare slave, cât și de popoare latine: „Spirit latin, iubim cu mare foc” (versurile lui Puya).

Cel mai comun stereotip asociat cu România, în ultimii ani, este faptul că locuitorii acestei țări au „doctorate” în furt, de cel mai înalt calibrul, fiind o activitate „imprimată” în sufletul acestora. Cu toate acestea, aceiași oameni care au această impresie îi văd pe români ca fiind credincioși. Destul de ironic, dacă mă întreb de mine, deși credința și bunătatea nu vin neapărat la pachet, contrar concepției populare. De asemenea, mulți oameni cred că România este o țară în care condițiile de trai sunt precare, iar sărăcia este extrem de răspândită. Din păcate, acest stereotip are și un sâmbure de adevăr, dar care devine din ce în ce mai mic pe zi ce trece. După părerea mea, această idee este o generalizare bazată pe situația economică a țării din anii '90. De exemplu, atunci când o cunoștință de-a mea a fost în Italia, a fost întrebată de o chelneriță dacă are acces la tacâmuri de metal în țara ei — o exagerare clară a acestui concept. O altă concepție comună este faptul că românul de rând nu respectă prea mult autoritatea, probabil din cauza corupției, o problemă mare în multe țări. Din cauza coruptiei lipsuri, se consideră că mulți români știu „să ocolească sistemul” și să facă „șmecherii”. Probabil acesta nu ar fi fost etichetat ca stereotip în a doua jumătate a secolului XX, dar, din fericire (sau din păcate), suntem în anul 2025.

Aș mai putea enumera multe alte stereotipuri românești negative, dar aș dori să mă focusez și pe cele pozitive, care, deși sunt doar parțial adevărate, ne aduc un zâmbet pe buze și un strop de optimism. Acestea, conform studiilor, pot fi chiar încurajatoare pentru oamenii care sunt „victimele” lor. Chiar dacă pentru unii nu este ceva promițător, „spiritul balcanic” este prezent oriunde în această țară — fie la o nuntă, fie în scara blocului. Căsătoria dintre doi oameni este sărbătorită de parcă ar fi sfârșitul lumii a doua zi. Prin tradiția nunții, precum și prin multe altele, românii demonstrează cât de importantă este familia în viața lor. De cele mai multe ori, străinii sunt cinstiți la fel ca niște prieteni apropiați, lucru ce apare în aproape orice jurnal de călătorie al unui turist care a vizitat România — ospitalitatea fiind ca o doua religie.

Un alt lucru care ar convinge pe oricine să iubească

această țară este faptul că oamenii de aici sunt foarte atractivi, după standardele tradiționale. Pe lângă indivizi frumoși, România are de oferit și muzică frumoasă, destul de cunoscută peste hotare. Cu toate acestea, foarte puțini artiști români au devenit consacrați în străinătate, printre care se numără Inna și Alexandra Stan (cea care cântă piesa „Mr. Saxobeat”, pentru cititorii mai tineri). Există multe melodii românești cunoscute peste hotare, dar puțină lume știe că acestea au fost cântate sau scrise de români. De asemenea, poporul meu are un dezvoltat simț al umorului — sau cel puțin, așa se spune. Pe lângă această multitudine de concepții, fiecare regiune a țării are propriile ei stereotipuri, care au legătură cu contextul istoric. De exemplu, se spune că ardelenii sunt liniștiți, calculați și vorbesc mai încet, pe când oltenii rostesc cuvintele rapid și sunt mai spontani. Și orașele semnificative au stereotipuri asociate, dar nu voi insista asupra acestora. Majoritatea românilor asociază Cluj-Napoca cu „viața de corporație” și cu chiriile foarte scumpe. Trebuie notată și rivalitatea puternică dintre Galați și Brăila — două orașe aflate la doar 20 km distanță, care au funcții economice similare. Primul a făcut parte din Moldova, iar cel de-al doilea din Țara Românească, până la Unirea Principatelor Române. După Revoluție, multe servicii specifice au fost prezente doar într-unul dintre cele două orașe, amplificând sentimentul de ură. Nu sunt sigur dacă ultimele lucruri menționate sunt stereotipuri în adevăratul sens al cuvântului, pentru că, de multe ori, oamenii exagerează mici defecte și își formează idei despre un grup de oameni pe baza unor clișee care își au originea undeva. În concluzie, stereotipurile, pe lângă faptul că ne transmit foarte multe despre dinamica socială, etnică și istorică a lumii, sunt și unul dintre cele mai importante elemente ale umorului cotidian. Totuși, acestea nu trebuie luate în serios, pentru că fiecare dintre noi este unic în felul său și nu are rost să fie etichetat în funcție de etnie, categorie socială, naționalitate, gen sau alte criterii.

Toma Andrei, 9A

Unitate în diversitate: provocarea secolului XXI

Introducere

Lumea în care trăim este ca o paletă de culori, fiecare țară având o nuanță unică: limba pe care o vorbesc, tradițiile pe care le practicăm, ba chiar și obiceiurile vestimentare sau sociale. În momentul în care aceste culori se amestecă apare diversitatea culturală.

Când diferențele devin bogăție

E ușor să crezi că a fi altfel este greșit, dar tocmai diferențele sunt cele care fac lumea mai interesantă. Cum ar fi dacă toți am asculta aceeași muzică, am mânca aceleași preparate și am împărtăși aceleași credințe? Viața tuturor ar deveni monotona, nemaexistând originalitate și unicitate. Un japonez își arată respectul printr-o plecăciune, un italian gesticulează în timp ce vorbește cu tine iar un român îți face o cafea când intri la el în casă: trei acțiuni foarte diferite dar care au aceeași semnificație.

Întâlnirea culturilor – un dans al ideilor

Odată ce ajungi la vârsta în care începi să ieși în lume și să descoperi diferitele caracteristici pe care le are fiecare cultură, afli că nu există o singură cale "corectă", ci mai multe perspective. Chiar dacă poate noi nu avem aceeași mentalitate cu oamenii din alte părți ale lumii, le acceptăm diferențele și modurile lor de trai. Acum, având posibilitatea de a comunica și a relaționa unii cu ceilalți, avem obiceiul să preluăm ideile altora și să le adaptăm nevoilor noastre. Acest lucru ne ajută foarte mult în dezvoltarea noastră atât pe plan personal, cât și pe plan profesional. De exemplu: putem învăța o metodă de lucru de la colegii din alte țări, putem adopta un obicei alimentar sănătos sau putem aprecia arta și muzica unei culturi diferite, îmbogățindu-ne astfel viața.

Să învățăm să nu mai fim speriați

Desigur, diferențele pot crea și bariere: ne este teamă de ce nu înțelegem. Dar nu vei putea soluționa această problemă izolându-te. Trebuie să fii curios: să întrebi, să ascuți, să vrei să înțelegi, iar apoi vei putea vedea frumusețea fiecărei culturi. Diversitatea nu ne desparte, ci ne completează. Ea ne arată că putem fi diferiți și totuși împreună.

Concluzie

Niciun om, niciun loc și nicio tradiție nu sunt identice, dar toate spun, în felul lor, aceeași poveste despre viață, iar noi trebuie să înțelegem și să acceptăm diferențele dintre acestea. Doar prin deschidere și respect reciproc putem construi o lume mai armonioasă și mai bogată în experiențe și înțelegere.

Felix Bukkos, 10C

ACASĂ ESTE ORIUNDE: Jurnal de călător prin culturi străine

Există o prejudecată veche care spune că „acasă” este un set fix de coordonate, un punct pe hartă unde ne lăsăm ghiozdanul și ne cunoaștem vecinii. Însă, pentru generația noastră, definiția acestui cuvânt a început să se dilate. În paginile acestui capitol, vă invităm să priviți călătoria nu ca pe o simplă bifare de obiective turistice, ci ca pe un exercițiu de vulnerabilitate și deschidere.

A fi călător prin culturi străine înseamnă să accepți că, pentru câteva zile, ești „străinul” de serviciu. Înseamnă să înveți că un zâmbet în Tokyo are altă greutate decât unul în Timișoara, că aroma condimentelor dintr-un bazar indian poate trezi amintiri pe care nu știai că le ai și că muzica nu are nevoie de traducere pentru a te face să vibrezi. Interculturalitatea nu este un concept abstract din manualele de sociologie; este momentul acela magic în care realizezi că, deși vorbim limbi diferite și avem tradiții opuse, temerile și bucuriile noastre sunt izbitor de asemănătoare.

„Acasă” devine, astfel, o stare de spirit. Este sentimentul de apartenență pe care îl simți când împarți un ceai cu un localnic sau când înțelegi, în sfârșit, ritmul unui oraș care nu îți aparține. Vă invităm să răsfoiți acest jurnal colectiv și să descoperiți că, oriunde am merge, lumea nu este un loc de care să ne temem, ci o imensă sufragerie în care suntem cu toții invitați.

Drum bun către ceilalți - și, implicit, către voi înșivă!

India - o călătorie la capătul lumii

În perioada 4-17 octombrie 2024 am făcut o excursie în India. Am străbătut mai multe state indiene: Haryana cu limba oficială Hindi iar ca limbi secundare oficiale engleza și Punjabi, Rajasthan limba oficială Hindi, Gujarat limba oficială Gujarati iar ca limbă secundară oficială Hindi, Kerala limba oficială Malayalam iar ca limbă secundară oficială engleza.

De cele mai multe ori ne-am deplasat cu autobuzul, alteleori cu avionul sau cu transportul local tul tuk- un fel de taxi, în care încap până la 8 persoane.

Așa arată o călătorie cu tul-tuk.

Acesta era unul dintre șoferii cu care am călătorit. Ținuta lui este tradițională, indicând apartenența la religia hindusă. Am remarcat faptul că este comună purtarea brățărilor de către bărbați, și a inelelor cu pietre prețioase.

În general localnicii călătoresc în număr mare cu un singur mijloc de transport.

Ne-am pregătit pentru această călătorie cerând recomandări de la Spitalul de Boli Infecțioase unde există un Centru de Vaccinări Internaționale. Medicii ne-au întrebat unde călătorim și ne-au cerut să le arătăm pe hartă traseul călătoriei. Au consultat pentru zonele respective recomandările CDC (Center for Disease Control) care centralizează riscul de îmbolnăviri în lume și vaccinurile care ne pot proteja, care se găsesc în țară sau în țările învecinate. Am primit sugestii utile despre cum să ne protejăm de boli- mai ales de cele transmise prin apă și alimente și ce medicamente să ducem cu noi. Deși am fost un grup numeros, 21 persoane, nu am avut probleme de sănătate semnificative, în condițiile în care am mâncat doar la hotel mâncăruri tradiționale dar gătit special pentru turiști, am consumat doar apă îmbuteliată și nu am mâncat de pe stradă decât fructe care nu necesitau spălare.

Așa arăta mâncarea servită la hotel dimineața.

Este picantă orice mâncare, iar versiunea pentru turiști este ceva mai puțin intensă.

Ne-am bucurat de mâncăruri cu aspect spectaculos.

În India nu este permis fumatul în spații deschise, astfel că fumătorii nu pot fuma în afara hotelurilor sau cu ocazia pauzelor din călătoria cu autocarul.

Am fost în orașul Agra, la Jaipur-Amber Fort.

Fortul Agra

Am ajuns și la Coimbatore, la Isha Foundation.

Această imagine emblematică pentru Ashramul lui Sadhguru îl reprezintă pe primul yoghin Adiyogi Shiva, anual au loc spectacole de lumini și muzică în care este evidențiată spectaculos această statuie.

Despre Negative Energy Temple Rani Ki Vav legenda spune că, după încercări repetate și eșuate de a fi construit "pozitiv" adică de la nivelul solului în sus, constructorii au decis să schimbe fundamental demersul. Au construit templul săpând 7 etaje, și astfel au reușit să îl facă funcțional, să nu se mai dărâme. Au fost

recuperate (dezgropate) 5 din cele 7 etaje, este impresionantă frumusețea construcției și detaliile statuetei. Într-una dintre ele este surprinsă o tehnică despre care se crede că ar fi un precursor al ecografiilor de astăzi, în care un medic probabil pare a asculta cu un obiect abdomenul unei femei însărcinate.

Sun Temple impresionează prin statuete sculptate cu migală direct pe coloanele sau pereții templului.

Taj Mahal este probabil cel mai cunoscut palat, vizitat de foarte mulți turiști, permanent, astfel că programul de vizitare începe la răsăritul soarelui, iar intrarea durează, pentru că presupune percheziții amănunțite și renunțarea la bagaje voluminoase.

Ne-a impresionat mult și Fortul Amer, supranumit și Templul Oglinzilor

Galtaji Hindu Monkey Temple Jaipur

Este un templu hindus, unde se oficiază ceremonii religioase și este vestit prin faptul că sunt numeroase maimuțe în preajmă care așteaptă să fie hrănite de turiști.

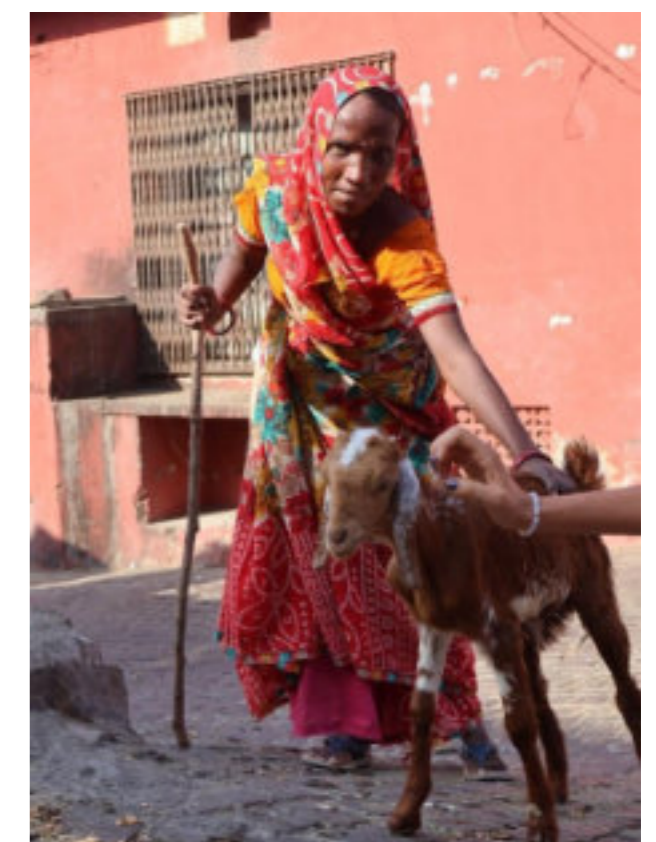
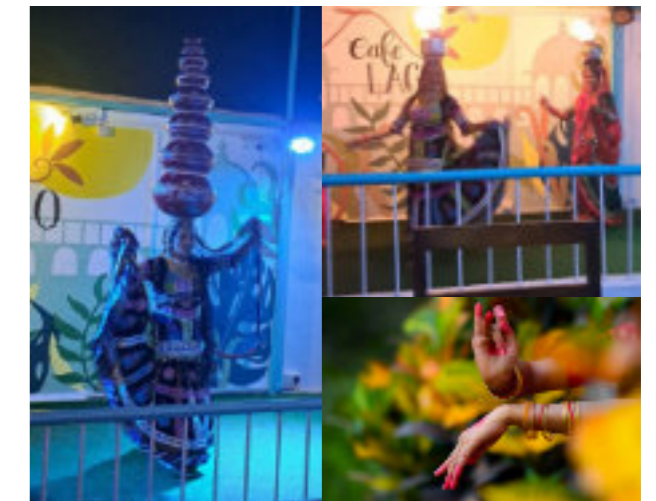

Am avut parte de un spectacol organizat pentru noi, cu dansatoare care au dansat cu vase cu foc pe cap, sau cu vase adăugate treptat.

India impresionează prin prezența simbolurilor religioase în locuri publice.

Poate că cel mai prețios dar primit din India a fost cel al modestiei, despre a fi recunoscător cu viața pe care o ai, învățând de la oamenii împăcați cu viața lor, care se consideră împliniți cu ceea ce au.

Prof. Denisa Muntean

Japonia prin ochii mei

De când eram mică, au existat două lucruri pe care mi le doream neapărat. Primul era să înțeleg ce este libertatea, iar al doilea, să vizitez Japonia. Spre surprinderea mea, am ajuns mai întâi să vizitez Japonia.

Prin ianuarie anul trecut am primit un mesaj pe grupul clasei care prezenta o ofertă pentru o excursie în Țara Soarelui Răsare. M-am entuziasmat foarte tare, pentru că știam cât ar însemna pentru mine acea călătorie. Lunile au trecut greu, era cumva opusul clasei a opta, deoarece acum așteptam vara cu nerăbdare, fiindcă știam și anticipam că urma să se întâmple ceva foarte special.

Țin minte că încercam să nu mă gândesc prea mult la acea excursie. O priveam ca pe ceva fragil, care s-ar putea strica dacă aș vorbi prea mult despre ea. Era secretul meu.

Ajunși în Japonia, bineînțeles că totul a decurs conform planului. Sigur nu am pierdut 200 de dolari în prima zi și sigur nu mă călca pe nervi absolut orice interacțiune umană și, cu siguranță, nu am fost surprinsă de cât de mici erau camerele de hotel.

Călătoria noastră a început în Tokyo. Niciodată nu m-am identificat atât de tare cu un oraș pe care l-am vizitat vreodată. Mă așteptam să-mi placă mai mult Kyoto, dar Tokyo avea un aer nostalgic care mă făcea să mă simt ca și cum mi-aș privi viața la persoana a treia. Este o metropolă care te face să realizezi că viața are un anumit sens; e ca un circuit care își continuă direcția indiferent dacă tu rămâi în urmă sau reușești să ții pasul.

În ciuda a tot ceea ce credeam despre excursia care urma să-mi schimbe viața, în prima zi îmi venea constant să plâng și tot ce voiam era să mă întorc acasă, în confortul meu. Fusesem scoasă prea brusc din zona de confort. Mă simțeam expusă; nu-mi găseam locul în acea metropolă gigantică, care parcă nu mă voia acolo. Parcă nu reușeam să mă bucur suficient că mă aflam în Japonia.

În prima seară am vizitat Shibuya (渋谷), unul dintre cele 23 de districte din Tokyo. Aveam un sentiment febril și apatic. Țin minte doar fragmentat cum am ajuns în stația de metrou; îmi amintea de stația din Stockholm, doar că era mai animată și mai colorată.

Ajunși în Shibuya, am trecut pe lângă statuia lui Hachiko, câinele care și-a așteptat stăpânul 11 ani la gară după ce acesta a murit, iar apoi am traversat celebra intersecție (care e mai mică decât pare). Mai târziu am avut puțin timp liber. Am ales să merg la magazinul deloc suprastimulant Don Quijote. Nu știu cum am putut lua decizii atât de bune încă din prima zi.

Surprinzător, a fost unul dintre locurile mele preferate din toată călătoria. Acolo găseai de toate, de la produse interesante de cosmetică la figurine anime. Nu mi-am luat mare lucru, deoarece încă aveam un fel de frică

legată de a-mi cheltui averea, dar țin minte că atunci am început să simt că mă integrez în cultura japoneză moment foarte ironic.

Apoi ne-am mai plimbat prin intersecție și un youtuber ne-a luat un fel de interviu cu privire la experiența noastră în Japonia. În toată această călătorie am întâlnit o mulțime de oameni fascinanți și cred că asta iubesc cel mai mult la fiecare drum. Oamenii sunt cei care fac ca viața din țara pe care o vizitezi să aibă sens, de la recepționera simpatică de la hotel, la chelnerul care îți servește mâncarea la restaurantul pe care îl frecvențezi în fiecare seară, până la controlorul de bilete din stația de tren. Micile detalii transformă o simplă călătorie într-o experiență de viață.

Străzile din Shibuya erau pline de tot felul de oameni fascinanți și erau extraordinar de animate. Sentimentul de disconfort începea să dispară și începeam și eu să-mi reamintesc cât de mult îmi dorisem să vizitez Japonia. În seara aceea m-am culcat la 22:35, deoarece eram extraordinar de obosită. Cred că eram trează de vreo 30 de ore, ceea ce pentru un copil abia scos de sub globul de sticlă de acasă era foarte mult.

Dimineața următoare am fost răsfățați cu un mic dejun tipic japonez. Existau foarte multe opțiuni și, sincer, de mult nu mai mâncasem un mic dejun atât de variat la un hotel. Aveam sticky rice, curry, nuferi (ceva ce am mâncat foarte des săptămâna aceea), tot felul de mâncăruri japoneze și nelipsita cafeluță de dimineață, care până am ajuns în Kyoto a fost treptat înlocuită de matcha.

În a doua zi am vizitat Odaiba, celebra insulă a falimentului imobiliar. Pe drum spre insulă am admirat arhitectura fascinantă a Tokyo-ului. Spre deosebire de Europa, din câte am înțeles, în Asia nu există aceleași reguli de urbanism, așa că puteai vedea clădiri tradiționale lângă zgârie-nori. Pentru mine a fost unul dintre cele mai frumoase lucruri văzute vreodată. Erau forme atât de interesante; de exemplu, în construcția unei clădiri de televiziune se afla literalmente o sferă incorporată în clădire. Șinele de tren erau construite deasupra orașului, așa că îl puteam admira de sus. Senzația mea de lipsă de apartenență începea să dispară.

.Atunci am înțeles că, dincolo de mare și de aproape două continente, exista Japonia o țară în care mă aștepta un fel de libertate pe care, cum am menționat și la

începutul articolului, o caut cred că de când am început să fiu conștientă de mine.

Am ajuns la un fel de plajă. Era un peisaj diafan, parcă scos dintr-o utopie. Zgârie-norii care păreau că plutesc deasupra mării mi-au amintit de una dintre cărțile mele preferate, „Memoriile unui motan călător” de Hiro Arikawa. Romanul prezintă, în esență, călătoria unui motanel în jurul Japoniei alături de stăpânul său, care suferea de cancer în fază terminală. Nana, protagonistul patruped, obișnuia să spună că „marea e mai frumoasă de la distanță”. Aceasta a fost una dintre afirmațiile care mi-a trecut prin minte cât am admirat plaja la care ne-am oprit.

Mă gândeam cât de departe sunt de casă. Chiar dacă cu o zi înainte doream să mă întorc, acum începeam să înțeleg ce căutam în Tokyo.

După aceea am ajuns la un magazin faimos de jocuri video. Îmi era atât de cald, fiindcă clima era foarte umedă, încât m-am băgat cu capul într-un tun de apă. A urmat vizita în Ginza, un cartier renumit pentru magazinele high fashion. Nu prea aveam chef să-mi cumpăr mare lucru în ziua aceea, așa că mai mult m-am plimbat prin cartier. Acum regret puțin, pentru că am intrat într-un magazin Onitsuka Tiger și am văzut o pereche de papuci identici cu cei purtați de Uma Thurman în „Kill Bill”.

Tot atunci am aflat că în Japonia nu există coșuri de gunoi pe stradă, în mare parte din cauza atentatului din metroul din Tokyo comis de secta Aum Shinrikyo. Autoritățile au eliminat multe coșuri de gunoi din spațiile publice din motive de securitate, dar și din motive culturale.

Cat timp am stat în Tokyo, parcă nimic din ce trăiam nu se simțea real. A fost o experiență care m-a făcut să mă detașez de propria persoană și să privesc viața ca un ansamblu de experiențe, nu doar ca pe ceva absolut. Am înțeles că există „ceva mai mare” care mă așteaptă și că trebuie să învăț să las trecutul în urmă pentru a merge mai departe și a-mi lua autonomia în propriile mâini.

A urmat, cred, momentul meu preferat din toată excursia: vizita în Shinjuku. Auzisem despre Shinjuku că este un „cartier al păcatului”. Niciodată nu am auzit o afirmație mai banală. La lumina zilei pare doar un cartier foarte aglomerat, scos dintr-un film distopic, dar după ce s-a lăsat întunericul am înțeles frumusețea acelu loc.

Pentru început am fost la Alpen, de unde mi-am cumpărat o pereche de adidași cu vreo trei numere mai mici (bineînțelese), iar apoi ne-am oprit la o pizzerie. Instinctul meu cultural foarte bine dezvoltat mi-a spus: bine, Ilinca, ai venit până în Japonia ca să mănânci pizza?

Pentru context, eu stau foarte rău cu simțul orientării, la modul că mă pierd inclusiv în Cluj, așa că pentru mine, încă din iunie, a fost o decizie destul de grea să mă

desprind de restul grupului și să aleg să mănânc altundeva.

Am început să mă plimb și, la un moment dat, m-am sprijinit de un perete și am căzut literalmente... în perete. Doar că, în loc să cad pe asfalt, am intrat într-un fel de restaurant. Era o singură masă lungă și puteai privi bucătarii cum pregătesc mâncarea. Era un restaurant cu specific hot pot.

Chelnerii și bucătarii erau foarte politicoși. Am intrat și am comandat ceva. Mâncarea a fost delicioasă și cred că, mai important, am reușit să mă bucur singură de ea. A fost un mic moment de descoperire personală. Îmi amintesc doar că restaurantul era vopsit complet în negru și era foarte înghesuit.

S-a lăsat noaptea peste Shinjuku. Ne-am mai plimbat puțin, priveam trenurile care treceau deasupra orașului, dar la un moment dat am trecut pe sub un pod — un pod plin de corturi. Atunci am înțeles un alt lucru esențial: Japonia nu înseamnă doar zgârie-nori și anime. Există și o latură mai puțin vizibilă, una care forțează oamenii să muncească 13 ore pe zi, să nu se odihnească și, în final, să ajungă să-și dorească să renunțe la tot.

Încă nu am putut procesa pe deplin ce am văzut, dar atunci iluzia unei țări perfecte s-a mai spulberat. Și mă bucur pentru asta, pentru că am realizat că nu există nimic ideal în această lume.

Am ajuns într-o parte mai periferică a cartierului. Ne-am oprit pe marginea unei balustrade și am început să povestim eu și încă două fete. Nu eram foarte atentă la conversație; mă tot uitam la un panou de deasupra mea.

Nu mă mai simțeam singură. Începeam să apreciez acel sentiment de solitudine în care, în ciuda agitației, reușeam să găsesc o liniște pe care nu o mai simțisem niciodată.

Ceva ce încă nu am menționat este cât de des am frecventat convenience store-urile în această călătorie. Au ceva foarte special în ele. Sunt ca niște supermarketuri cu de toate, dar găsești mâncare tradițională și tot felul de deserturi interesante — de la înghețată de matcha la smoothie-uri și un fel de lapte condensat care se topește și îngheață în funcție de temperatură.

Așa că și în acea seară am mers și mi-am luat un smoothie foarte bun și m-am mai plimbat puțin în apropierea hotelului. Partea industrială a metropolei mi-a amintit foarte mult de unul dintre anime-urile mele preferate, Death Note. Deși arhitectura era puțin haotică, era o parte a orașului care nu este foarte des prezentată în media. Îmi oferea o senzație de echilibru. Din nou, îmi amintea de Stockholm sau de partea modernă a Vienei.

În dimineața următoare, după micul dejun, m-am dus să fac câteva cumpărături. Hotelul se afla lângă o pădure de bambus și oferea o priveliște foarte utopică. Natura, care parcă făcea parte din urbanism, oferea călătorului un ansamblu diferit față de orice ar putea însemna o metropolă europeană.

În aceea zi am mers la TeamLab Planets, un muzeu renumit pentru experiențele senzoriale oferite. Plimbarea pe jos până la muzeu m-a făcut să simt fix opusul

senzației din prima zi. Acum aveam impresia că aparțineam în totalitate acestui loc. Mă simțeam cumva ca acasă și totul îmi părea extraordinar de familiar.

După aceea am fost în observatorul din Tokyo, de unde am putut observa din nou orașul de sus, o metropolă mai mare decât New York. Atunci am început să înțeleg la ce se referă Alphaville prin versurile melodiei „Big in Japan”.

Cum era descris și în romanul „Perks of Being a Wallflower”, era o senzație de infinit de drumuri noi care se deschid și de decizii care așteaptă să fie luate. Vizita la observator m-a ajutat să înțeleg că cel puțin o parte din libertatea mea stă în faptul că pot lua anumite decizii care să aibă un efect bun asupra vieții mele, decizii care să-mi contureze moralitatea. Însă, pentru a învăța să iau aceste decizii corect, un prim pas îl reprezintă dezvoltarea independenței.

De la agitația din Tokyo ne-am îndreptat spre liniștea și tradiționalismul din Kyoto, dar nu înainte să testăm experiența trenului de mare viteză, Shinkansen. Experiența a fost ceva ce m-a făcut să iubesc Japonia și mai mult.

Kyoto era mult mai mic decât îmi imaginam, dar nici nu am avut timp să mă minunez de acest oraș, deoarece am primit un mesaj urgent de la tatăl meu: „Vreau să-mi cumperi niște chopsticks pentru gătit, nu pentru mâncat.” Bun, și eu de unde fac rost de așa ceva?

După patru kilometri de mers pe jos, am găsit în sfârșit bețișoarele de care mi-a zis tata (pe care încă nu le-a desfăcut).

Drumul nostru a continuat spre cele o mie de porți torii. Cred că partea mea preferată din vizita în Kyoto a fost chiar drumul până la porți. Peisajul mi-a amintit din nou de „Memoriile unui motan călător”. Aerul metropolei se evaporase complet, rămânând doar un nou loc care mă aștepta să-l explorez.

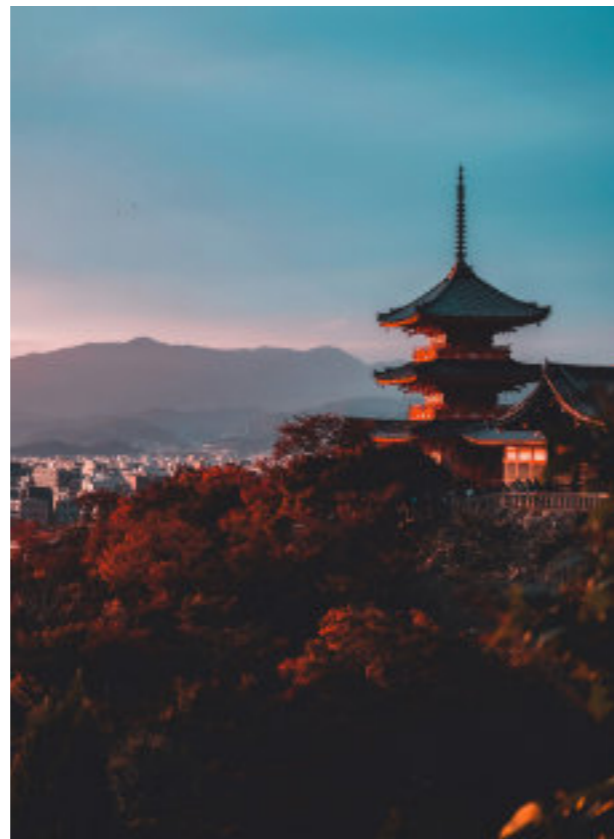
Am ajuns la porți. Părea un loc învăluit în mister. La un moment dat m-am abătut de la drum și am descoperit o căsuță în incinta pădurii, un loc parcă nedescoperit de nimeni altcineva. Nu se auzea nimic în afară de sunetele pădurii și ale clopotului. Era liniștea pe care o căutam de atâta timp.

În ultima zi, stând pe malul râului din Kyoto, am avut probabil cea mai importantă realizare din toată excursia: am înțeles că îmi place să stau singură. Libertatea pe care o căutam a venit, într-un fel, prin acceptarea solitudinii și prin faptul că am încetat să mă mai tem de ea.

Cu bine, cu rele, m-am întors în România. Chiar dacă a părut doar o vacanță de o săptămână, acea călătorie a schimbat ceva în mine, în modul în care văd lumea. Am învățat că o parte din libertate înseamnă autonomie, care vine la pachet cu responsabilitate.

Călătoria aceasta nu a fost, în esență, despre Japonia. A fost despre întâlnirea mea cu mine însămi într-un loc în care nu mai aveam reperele obișnuite. În absența confortului, a limbii cunoscute și a oamenilor familiari, am fost obligată să stau față în față cu propriile mele nesiguranțe și, treptat, să le stăpânesc. Am plecat crezând că voi descoperi o țară, dar m-am întors înțelegând că libertatea nu apare atunci când totul devine ușor, ci atunci când înveți să mergi mai departe chiar și atunci când nu te simți pregătită. Fiecare moment de rătăcire, de stângăcie sau de singurătate a fost, de fapt, o formă tăcută de creștere într-o cultură cu totul străină.

Selesan Ilinca

Timișoara

În calitate de elev în clasa a 11-a, am avut privilegiul de a participa la excursia școlară în Timișoara, oraș adesea supranumit ”mica metropolă multiculturală a Vestului”. Încă de la sosire am simțit că pășesc într-un spațiu cu o vibrație aparte, în care trecutul, prezentul și multitudinea etniilor coexistă într-o manieră atât de armonioasă, încât aproape că îți oferă senzația unei lecții vii de istorie și civilizație europeană.

Programul nostru cultural a debutat cu vizitarea mai multor muzee, fiecare dintre ele constituind câte un veritabil sanctuar al memoriei colective. Fiecare sală parcă respira un alt capitol al devenirii orașului, iar exponatele, fie ele documente, artefacte sau opere de artă, ilustra, cu solemnitate incontestabilă, contribuțiile românilor, germanilor, maghiarilor, sârbilor și altor comunități la edificarea identității timișorene.

Am avut impresia că mă aflu într-o catedrală a diversității, în care fiecare etnie își are locul bine definit, dar, în același timp, indispensabil întregului.

Un moment de o frumusețe aproape poetică a fost plimbarea cu vaporețul pe Bega. apele liniștite ale râului păreau să reflecte nu doar clădirile elegante de pe maluri, ci și însăși esența orașului: o fluiditate culturală, o continuitate a conviețuirii, o curgere fără conflicte între tradiții și modernitate. În timp ce vaporul înainta, noi am contemplat această imagine ca pe o metaforă a Timișoarei: un loc în care istorii diferite nu se ciocnesc, ci se îmbină într-o simbioză aproape organică, generând

o identitate urbană unică și profund europeană.

Vizita în centrul orașului a reprezentat punctul culminant al excursiei. Piețele ample, arhitectura eclectică: baroc, secesion, neoclasic, și forfota cosmopolită a trecătorilor mi-au creat impresia unei scene grandioase în care fiecare individ este, simbolic, purtătorul unei tradiții culturale. Am realizat atunci că Timișoara nu este doar un spațiu geografic, ci o veritabilă sinteză a civilizațiilor care au coexistat aici timp de secole. În fiecare clădire, în fiecare piatră cubică, în fiecare limbă auzită întâmplător pe stradă se resimte o continuitate istorică ce transcende granițele obișnuite ale identității naționale.

În încheiere, pot afirma că această excursie nu a fost doar o simplă deplasare turistică, ci o experiență formativă, aproape inițiativă. Am descoperit că diversitatea etnică nu reprezintă un obstacol de depășit, ci o resursă de preț, un motor al progresului și al frumuseții culturale. Timișoara ne-a demonstrat că, atunci când oamenii înțeleg să trăiască împreună, respectându-și reciproc tradițiile și valorile, rezultatul este un oraș în care toleranța, demnitate și cultura se ridică la rang de artă.

Astfel, mă întorc acasă nu doar cu fotografii și amintiri, ci cu o convingere profundă: că adevărata măreție a unei comunități stă în capacitatea ei de a transforma diversitatea în unitate, iar Timișoara este un exemplu strălucit al acestui ideal.

Vlașin Fabian

ZESTREA VERDE A OMENIRII: Un patrimoniu fără granițe

Adesea, când vorbim despre interculturalitate, ne gândim la limbi străine, gastronomie sau port popular. Însă există un limbaj mult mai vechi și mai universal care ne conectează pe toți: natura. Acest capitol, „Zestrea verde a omenirii”, nu este doar despre biologie, ci despre modul în care biodiversitatea — de la cel mai mic lichen la cele mai maiestuoase mamifere — constituie o moștenire comună, care nu recunoaște frontierele trasate pe hărți.

Natura este primul mare profesor de toleranță. Un ecosistem sănătos nu supraviețuiește prin uniformitate, ci prin diversitate radicală. În pădurile noastre sau în junglele îndepărtate, plantele și animalele coexistă într-o simbioză perfectă, demonstrând că diferențele sunt, de fapt, mecanisme de reziliență. La fel ca flora și fauna, culturile umane s-au dezvoltat în dialog direct cu mediul: culorile unui penaj au inspirat costume tradiționale, iar rezistența unei plante a modelat arhitectura unor întregi civilizații.

Protejarea acestui patrimoniu este responsabilitatea noastră colectivă, dincolo de naționalitate. Când o specie dispare sau un habitat este distrus, o parte din identitatea noastră globală se pierde. Vă invităm să descoperiți în paginile următoare cum natura ne învață că suntem cetățeni ai aceleiași planete, legați prin fire invizibile de fiecare aripă, rădăcină sau urmă lăsată în țărână.

Este timpul să înțelegem că a fi „eco” este, în esență, un act de respect cultural.

Batumi este un oraș al contrastelor, unde clădirile istorice coexistă cu dezvoltarea urbană accelerată și noile construcții moderne, conturând un peisaj dinamic la malul Mării Negre.

Orașul Batumi

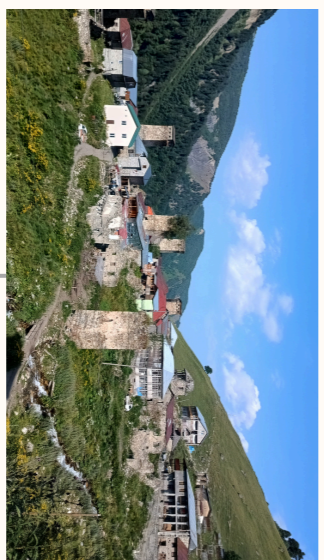
În august 2025, cercetările de teren pentru teza mea de doctorat au continuat la Chataati. Aici am aflat că locuitorii satelor montane vorbesc limba georgiană, rusa și o limbă locală, confirmând Caucazul ca mozaic lingvistic.

Ghețarul Chataati

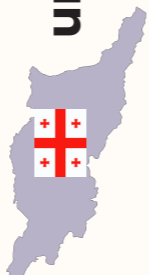
În drum spre ghețarul Adishi, am întâlnit un sat izolat, locuit de doar câteva familii, unde se păstrează încă construcțiile tradiționale din piatră, specifice zonei Caucazului.

Satul Adishi

Multiculturalitatea descoperită pe potecile Caucazului georgian

Autor: Prof. drd. Maghiar Lăcrămioara-Mihaela

Animalele care definesc țările lumii

România: Râsul eurasiatic

Râsul este asociat cu sălbăticia naturii, cu pădurile și munții din Carpați, simbol al legăturii cu natura, tăria și reziliența. Este cea mai mare dintre cele patru specii de râs existente. Trăiește în zonele montane, dar preferă pădurile dese.

India: Vaca

Vaca, în mod uzual este un animal domestic ce oferă lapte și carne. În India, însă, vaca este considerată un animal sfânt, asociat cu zeii Krishna și Shiva. Este simbol al vieții, datorită laptelui care susține supraviețuirea zilnică, și al fertilității, prin excrementele ei, folosite ca îngrășământ natural ce sunt benefice pentru agricultură.

Brazilia: Jaguarul

În culturile precolumbiene, jaguarul era considerat sacru, simbolizând puterea, curajul, noaptea, lumea de dincolo, forța sălbatică a naturii amazoniene.

SUA:

Vulturul pleșuv

Simbolizează : puterea, curajul și libertatea pe care le inspiră. Este o pasăre de pradă cu vedere extrem de ascuțită – poate vedea prada de la peste 1 km și are o anvergură a aripilor de până la 2,3 metri.

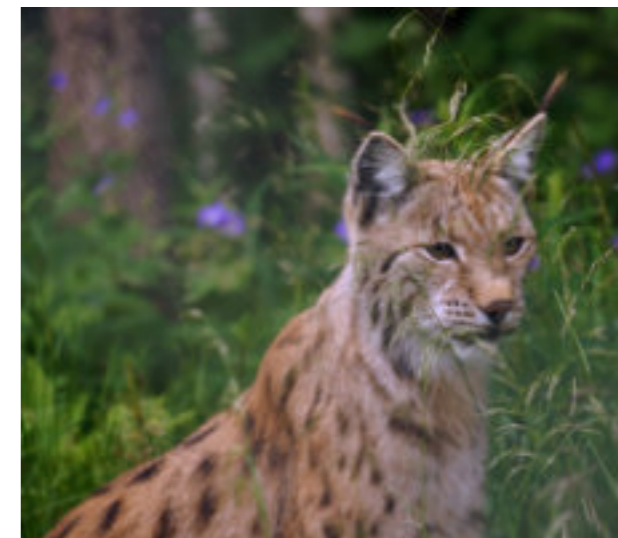
Bizonul American

Simbol al forței, rezilienței și renașterii, cel mai mare mamifer terestru din America de Nord – poate cântări peste 900 kg și poate alerga cu până la 55 km/h.

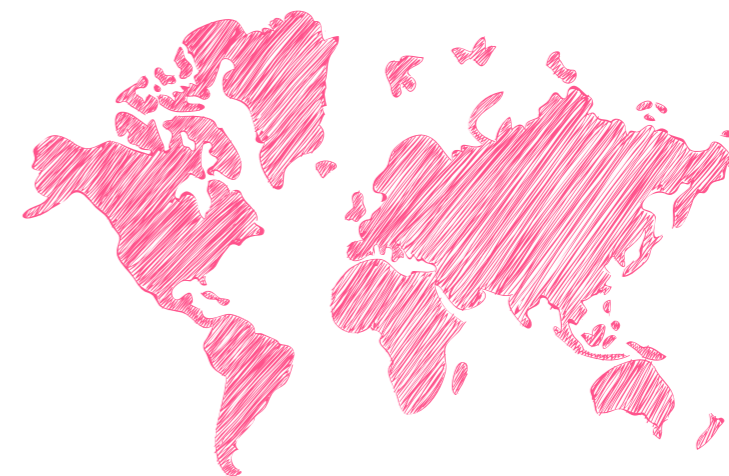
Grecia: Șarpele

Este văzut adesea ca un simbol al vindecării (apare și pe emblemele spitalelor toiașul lui Asclepios). Acest simbol este corelat cu năpârlirea șarpelui ce semnifică vindecare și regenerare prin reînnoirea pielii sale.

Matei Bara & Alexandru Drăgan

SEMNIȚIȚIA FLORILOR ÎN DIFERITE CULTURI

Barz Diana, Muj Alesia, Murza Ania
Clasa IX A

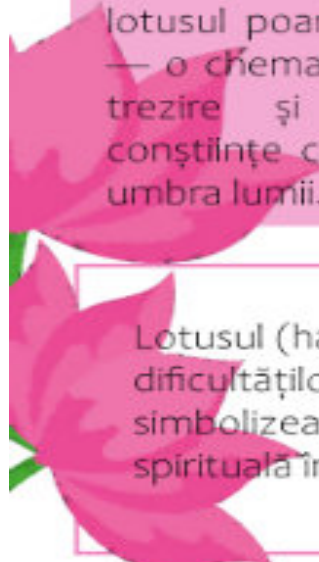

INTRODUCERE...

...În aceste pagini din revistă, ne-am aventurat într-o călătorie care traversează continente și epoci, pentru a descoperi limbajul tainic al florilor. Am ales culturi care privesc natura cu ochi plini de respect și venerație: Ainu, care simt fiecare plantă ca pe un spirit protector; nordicii, care găsesc în păduri și ierni înțelepciunea supraviețuirii; India, unde florile sunt temple și vehicule ale energiei divine; Grecia Antică, care a transformat petalele în povești ale zeilor și eroului; Egiptul, unde plantele leagă viața de eternitate; și România, unde folclorul și tradiția populară păstrează secretele naturii.

...Fiecare floare devine astfel un mesager între lumi, un simbol al iubirii, protecției, renașterii sau inspirației. Prin aceste pagini, ne dorim să descoperi nu doar frumusețea vizuală a florilor, ci și povestea lor ascunsă, felul în care oamenii au înțeles și au simțit natura, transformând-o în mit, magie și lecție de viață.

LOTUS

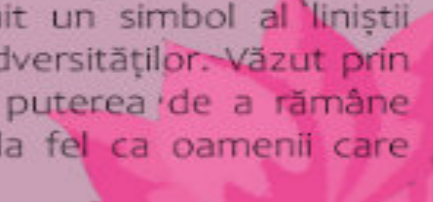

Lotusul este cea mai sacră floare a Indiei, simbol al iluminării spirituale. Din adâncurile apelor tulburi, el se ridică fără pată, amintind sufletului că puritatea nu depinde de locul în care te naști, ci de lumina spre care alegi să crești. În deschiderea lui liniștită, lotusul poartă promisiunea eliberării — o chemare la echilibru interior, la trezire și la frumusețea unei conștiințe care nu se lasă atinsă de umbra lumii.

În Egipt, lotusul era floarea primordială din care s-a născut soarele. Deschiderea lui la răsărit era văzută ca o repetare zilnică a actului creației, simbol al renașterii și al nemuririi.

Lotusul (hasu) reprezintă puritatea care înflorește în ciuda dificultăților. Ridicându-se imaculat din ape tulburi, simbolizează echilibrul interior, renașterea și claritatea spirituală în tradiția japoneză.

În Grecia, lotusul, deși exotic și rar, este simbolul uitării și detașării, învățând sufletul să se ridice deasupra iluziilor lumii. Petalele sale, plutind grațios deasupra apelor tulburi, evocă calmul minții și claritatea interioară, amintindu-ne că adevărata cunoaștere vine din capacitatea de a lăsa să treacă zgomotul lumii. Este o floare a meditației, a renașterii și a legăturii subtile dintre natură și spirit.

Lotusul nu are rădăcini directe în mitologia vikingă, dar în cultura nordică modernă a devenit un simbol al liniștii interioare și al rezistenței în fața adversităților. Văzut prin ochii nordicilor, lotusul reprezintă puterea de a rămâne stabil și curat într-un mediu dur, la fel ca oamenii care trăiesc în climatul rece.

LILIAC

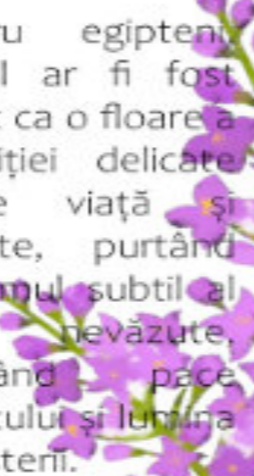

Liliacul este puternic legat de anotimpul renașterii în Nord, deoarece înflorește târziu și vestește venirea verii scandinave. Pentru nordici, liliacul reprezintă amintiri dulci, reînnoirea sufletului și magia începuturilor. Unele tradiții îl asociază cu farmecul feminin și cu intuiția.

Liliacul (rairakku) evocă emoția primei iubiri și delicatețea sentimentelor tinere. Cu aroma lui subtilă și aspectul fragil, este floarea amintirilor tandre și a începuturilor pline de emoție.

Liliacul ar fi văzut în India ca o floare a percepției subtile, purtătoare de energie rafinată. Parfumul său suav deschide intuiția, calmează emoțiile și aduce o stare de liniște interioară în care mintea poate vedea adevărul dincolo de aparențe. El devine astfel o floare a clarității și a tăcerii inspirate.

De asemenea, în Grecia, liliacul este asociat cu emoțiile intense și trecătoare, iubirea adolescentină și efemeritatea frumuseții. Se crede că parfumul său aduce claritate sufletească și liniște interioară. Liliacul reprezintă legătura dintre natura vizibilă și lumea sentimentelor subtile, fiind un simbol al sensibilității și al purității emoționale.

Pentru egipteni, liliacul ar fi fost văzut ca o floare a tranziției delicate dintre viață și moarte, purtând parfumul subtil al lumii nevăzute, aducând pace sufletului și lumina renașterii.

BUJOR

Bujorul (botan), numit „regele florilor”, simbolizează frumusețea somptuoasă și curajul interior. Este asociat cu prosperitatea și rafinementul, fiind des întâlnit în motive tradiționale japoneze ca emblemă a norocului și prestigiului.

Bujorul nu apare frecvent în mitologiile nordice, dar în folclorul scandinav este privit ca o floare a protecției. Se credea că bujorii alungă spiritele rele și aduc siguranță în casă. În sens mai larg, simbolizează sănătatea, prosperitatea și forța liniștită a naturii.

În Egipt, bujorul, considerat o floare puternică, era folosit în amulete și unguente pentru a proteja trupul și Kha-ul (energia vitală) de spiritele ostile ale deșertului.

În Grecia, bujorul era legat de zei și eroi ca plantă protectoare și vindecătoare. Se credea că florile sale mari și parfumate pot alunga spiritele rele și pot aduce sănătate și noroc.

Bujorul, cu abundența petalelor sale, este privit ca o floare a bogăției și a drumurilor deschise. În India el amintește de belșugul pe care zeii îl revarsă asupra celor cu inimă bună. Fiecare înflorire este o promisiune: acolo unde bujorul răsare, energiile prosperității se trezesc, iar viața capătă culoarea unei binecuvântări tăcute.

FLOAREA-SOARELUI

Floarea-soarelui (himawari) este emblema luminii, optimismului și loialității. Orientându-se mereu către soare, transmite admirație sinceră și energia vitală a verii japoneze.

În Egipt, discul solar este văzut ca ochiul zeului Ra, aducând energie, căldură și protecție. Petalele mari, întotdeauna orientate spre soare, simbolizează devotament, perseverență și speranță neclintită. Floarea-soarelui ne învață să urmăm lumina și să reflectăm în jur căldura și bunătatea divină.

În Grecia, această floare povestește legenda nimfei Clytie, care, îndrăgostită de soarele Helios, s-a transformat într-o floare ce-l urmărește mereu. Simbolizează devotamentul, iubirea neclintită și dorința de apropiere de divin.

Floarea-soarelui este privită ca un mic soare pe pământ, purtătoarea energiei lui Surya, zeul luminii. Urmărind mereu lumina, ea învață sufletul să rămână orientat spre bine, spre vitalitate și spre claritatea interioară. În cultura indiană, aduce putere, optimism și curajul de a păși înainte chiar și în momentele întunecate.

Floarea-soarelui este apreciată în Scandinavia pentru capacitatea ei de a urmări lumina într-o regiune unde soarele lipsește multe luni. Ea simbolizează speranța, perseverența și optimismul care înving întunericul. Pentru cultura nordică, floarea-soarelui devine un semn al vitalității și al revenirii luminii după iarnă.

TRANDAFIR

Trandafirul în cultura nordică este asociat cu frumusețea misterioasă și cu iubirea protejată de forțe divine. În legendele scandinave, trandafirii apar adesea ca simbol al pasiunii ascunse, dar și al sacrificiului făcut din dragoste. Ei sugerează un sentiment intens, dar trăit cu loialitate și respect.

În India, trandafirul este floarea inimii divine, ofrandă adusă lui Lakshmi și simbol al iubirii care nu cere nimic în schimb. Petalele sale catifelate deschid în om blândețea, compasiunea și delicatețea sufletului trezit. În parfumul său, indienii văd o atingere a grației, o amintire că iubirea adevărată nu se stinge niciodată, ci se transformă în lumină și armonie.

Trandafirul (bara) este floarea care exprimă cel mai limpede limbajul iubirii în Japonia. Roșul declară pasiune, albul arată sinceritate, iar rozul transmite grație. În hanakotoba, trandafirul devine un simbol al sentimentelor asumate și al eleganței emoționale.

În Grecia, trandafirul este floarea zeiței Afroditei, simbol al iubirii, frumuseții și pasiunii care dăinuie dincolo de timp. Petalele sale catifelate evocă delicatețea inimii și puterea iubirii divine, amintindu-le oamenilor că frumusețea adevărată naște armonie și protecție.

În Egiptul Antic, trandafirul era asociat cu frumusețea zeiței Isis și cu legătura indestructibilă dintre suflete. Petalele sale simbolizau iubirea ce dăinuie dincolo de moarte.

CONCLUZIE...

...Dincolo de aspectul care ne seduce și de parfumul care ne învăluie, florile ne îndeamnă să le descifrăm poveștile uitate, lumile pline de tărâmurile ascunse și porțile deschise spre locuri în care timpul curge altfel, unde emoțiile capătă formă, iar petalele devin simboluri ale renașterii, ale trecerii, ale iubirii sau ale destinului. Așa, descoperim că frumusețea nu este doar ceea ce vedem, ci ceea ce ne pătrunde sufletul în tăcerea sa adâncă.

GÂNDIT ÎN DOUĂ LIMBI: Interviuri despre identități hibride

Ce se întâmplă atunci când mintea ta nu mai are o singură „casă” lingvistică, ci devine un spațiu de tranzit între două sau mai multe culturi? În acest capitol, explorăm universul fascinant al colegilor și profesorilor noștri care trăiesc la intersecția unor lumi diferite. „Gândit în două limbi” nu este doar o descriere a bilingvismului, ci o invitație de a înțelege ce înseamnă o identitate hibridă: acea capacitate rară de a simți, de a visa și de a analiza realitatea prin filtre culturale multiple.

Interviurile de față ne dezvăluie că interculturalitatea nu este un proces teoretic, ci unul profund personal. Vom descoperi povești ale celor care au fost nevoiți să își traducă emoțiile dintr-o limbă în alta, care au simțit dorul de „acasă” în două locuri simultan și care au reușit să își construiască o personalitate proprie din piese de mozaic aparent incompatibile.

Acești oameni sunt adevărate punți vii. Ei ne demonstrează că a fi „diferit” nu înseamnă a fi divizat, ci a fi multiplicat. Identitatea lor nu este o barieră, ci un pașaport către o înțelegere mai nuanțată a umanității. Vă invităm să citiți aceste mărturii cu mintea deschisă, realizând că, într-o lume tot mai globalizată, viitorul aparține celor care pot vorbi limbajul empatiei în orice dialect.

Descoperiți vocile care transformă granițele în puncte de întâlnire.

Interviu:

Cătălin Bădănuș

Director EE Centre

Care sunt diferențele culturale între partenerii din Anglia și cei din România în privința organizării examenelor?

Atât examenele Cambridge, cât și materialele de învățare (manuale, cărți de cursuri etc.) conțin cât mai puține referiri culturale specifice, fiind foarte atent elaborate, având în vedere că același conținut este expus la nivel internațional, în țări mai mult sau mai puțin religioase, cu diverse forme de conducere și cu norme culturale diferite. Din acest punct de vedere, al elaborării de conținut de examen sau de învățare, este o adevărată provocare să eviți orice subiect tabu sau care ar duce la diverse tensiuni în comunitatea locală, iar autorii sunt antrenați în mod specific pentru a evita acest fel de situații. Nu e de mirare că englezii sunt campioni la small talk sau la a discuta despre vreme.

Revenind la întrebare, standardele internaționale de administrare ale examenelor ne impun să nu existe nicio diferență culturală, oricât de subtilă, astfel încât un candidat să aibă aceeași experiență a examenului, indiferent de orașul, țara sau continentul unde susține un examen Cambridge.

În ce măsură ajută examenele Cambridge elevii români să studieze în străinătate și să se integreze pe piața muncii?

Examenul Cambridge sau orice altă calificare internațională, inclusiv participări la olimpiade sau activități de voluntariat sau implicare activă în cluburi educaționale, pot facilita accesul la universități de renume mondial sau la programe internaționale de formare. Însă nu certificatul în sine te va ajuta să ai acces la aceste foruri, structuri, instituții, ci modul în care îți vei pune în valoare abilitățile și determinarea de a urma un anumit parcurs academic. Certificatul Cambridge sau IELTS este un document pe care trebuie să-l ai la dosar; este poate un criteriu de departajare al candidaților pentru o poziție sau pentru admiterea la un program internațional; ca angajator sunt însă și mai impresionat când văd acest certificat, secondat de participări în cluburi de debate, acțiuni de voluntariat, activități și inițiativă cu impact social la nivelul consiliului elevilor, al școlii.

În ce măsură studierea limbii engleze în vederea susținerii examenului Cambridge ajută la dezvoltarea competențelor lingvistice?

“Doamna profesoară, eu înțeleg tot când aud și citesc”

este probabil una dintre cele mai frecvente fraze pe care le aude un profesor de limba engleză. În multe cazuri, pe care le-am documentat, acest ‘tot’ este un semn al ignoranței. Autorul vrea, de fapt, să spună că înțelege cuvintele (sensul literal), că îi sunt familiare. Dar când pe aceste cuvinte le punem într-un context informal, și le mai și dăm o notă de sarcasm, poate mai piperăm și cu ceva sens peiorativ, vom observa că sunt multe sensuri și mesaje pe care nu le prindem, care ne scapă. Ori, când e vorba de un mesaj scris sau vorbit la nivel avansat sau academic, cheia înțelegerii stă în cititul/ascultatul printre rânduri.

Ce ajută mai mult să realizezi un proiect: motivația sau obiectivele? Care dintre cele două variază de la zi la zi, în funcție de cum ne simțim, și care rămâne constant ca o linie de finish spre care alergăm, mergem agale sau facem sprint?

Am o experiență personală din învățarea unei limbi străine: după ce m-am înscris și am achitat taxa pentru examen, am schimbat complet ritmul de învățare: mai concentrat, mai clar pe obiectiv, cu timpi foarte stricți de învățare. E o cursă cu tine însuși, din care vrei să ieși învingător, adică mai bun decât cel de ieri; sună ca un truism, merită însă pus în practică.

Ce experiențe multiculturale interesante ați avut de-a lungul anilor?

Principala experiență, nu aș numi-o neapărat culturală, este cum reacționează candidații și mai ales părinții la aflarea rezultatelor nefavorabile, avem 2 categorii: a. furioșii, care acuză, amenință cu cele mai înalte foruri, solicită recorectare (cost egal sau mai mare decât examenul), clar este o eroare din exterior, și b. agiii, care se remontează, re poziționează, analizează rezultatele defalcate pe probe, identifică punctele slabe și lucrează la ele. Ulterior, se programează pentru un alt examen, peste câteva luni, și, în acest timp, face progres. Apropo, la EECentre ai 30 % discount dacă susții același examen într-un an de zile. Sunt candidați care, la al doilea examen, obțin scoruri excepționale și asta cred că e rețeta succesului: în caz că eșuezi, vezi ce ține de tine și ce poți face mai bine a doua oară.

Ce v-a motivat să începeți această afacere?

Aș spune că ceea ce facem noi este un proiect educațional, care se supune și rigorii unui proiect financiar: costuri, cash flow, bilanță de profit și pierdere etc.

Examenul Cambridge acum 15-20 de ani, ca să nu spun pe vremea mea, erau de neatins în sensul că se organizau de câteva ori pe an, și în special în București. Obiectivul pe care l-am fixat atunci, a fost să facem examenul Cambridge accesibil din punct de vedere al facilitării accesului, pentru orice elev, din orice oraș al țării. Mă bucur că echipa EECentre livrează în acest moment inclusiv în comunele unor județe din țară, ceea ce este extraordinar.

Unde se plasează elevii români pe plan mondial ca rezultate în urma susținerii examenelor Cambridge și care este motivul pentru aceste rezultate?

Va invit să ne uităm cu atenție la statisticile oferite de Cambridge - <https://www.cambridgeenglish.org/english-research-group/quality-and-accountability/grade-statistics/>

O concluzie preliminară este că elevii români se situează în general bine și foarte bine; avem o rată de promovabilitate foarte ridicată. Performanțele bune pot fi atribuite unei combinații de interes crescut pentru echivalarea competențelor, pregătire temeinică, implicarea profesorilor/centrelor de limbi străine și mai ales motivația candidaților.

Interviu: Dragoș Pop Student și fost elev al liceului nostru

Cum te-au pregătit anii de liceu pentru integrarea în comunitatea din Austria?

Anii de liceu m-au ajutat mult, nu neapărat pentru integrarea în comunitate, ci mai mult pentru integrarea în sistemul educațional austriac, oferindu-mi o bază solidă pentru ceea ce m-a așteptat la facultate. Am reușit să îmi surprind colegii și profesorii cu cunoștințele dobândite în liceu, în special la matematică și informatică.

Ți s-a părut dificil să te obișnuiești cu obiceiurile și cultura lor?

La început a fost o perioadă de acomodare, mai ales în ceea ce privește dialectul austrieșilor. Totuși, odată ce te obișnuiești, este foarte ușor să înveți, pas cu pas, tot ce ține de obiceiuri și cultură. Austrieșii sunt oameni deschiși și te poți integra destul de ușor în comunitate.

Consideri că austrieșii sunt deschiși la ideea de multiculturalitate? Te-ai simțit acceptat de aceștia?

În Graz, orașul unde am venit să studiez, poți întâlni persoane din diverse părți ale lumii, de la țări europene până la Orientul Mijlociu. Oricine își poate găsi un loc aici. M-am simțit acceptat, mai ales în mediul universitar, unde studenții internaționali sunt ceva normal.

Fiind o țară ce găzduiește mulți studenți străini, în cadrul facultății au fost organizate activități/ evenimente care să promoveze diversitatea culturală?

Primele mele cursuri au fost dedicate networking-ului, având o zi în care am învățat despre comunicare și o zi în care am discutat despre time management. Pe parcursul celor două zile, am avut oportunitatea să îmi cunosc colegii mai bine și să discutăm despre originea și personalitatea fiecăruia. În afara acestor cursuri, grupul ÖH, organizația studenților, pregătește evenimente pe parcursul anului. Un exemplu de eveniment cu tema diversității culturale este organizat anual și se numește International Days, având ca scop networking-ul cultural. De asemenea, un alt proiect impresionant este FIONA, care sprijină networking-ul pentru femei în domeniile tehnice.

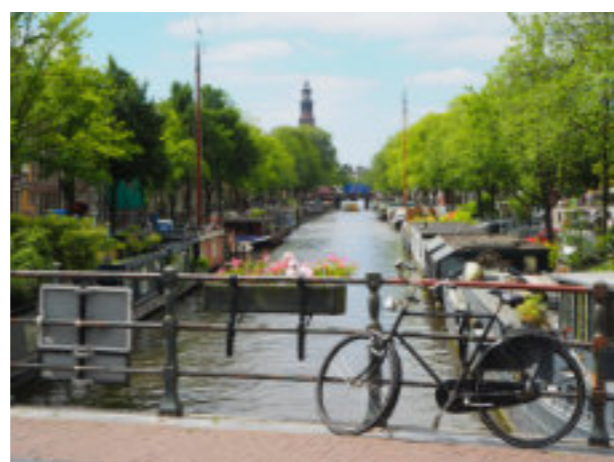
Cât de diferit este felul de a trăi de acolo? Ai observat similități față de cel al românilor?

Stilul de viață din Austria este mai bine organizat și mai

planificat. Oamenii pun mare accent pe respectarea regulilor, a programelor și pe eficiență. Un exemplu este infrastructura rutieră, care permite un trafic mult mai fluid, chiar dacă este într-o continuă dezvoltare. De asemenea, austrieșii acordă o mare importanță timpului liber. Duminica, mare parte dintre magazine sunt închise, iar lumea profită de această zi pentru activități recreative în aer liber sau acasă, cu familia. Ca asemănare cu stilul de viață al românilor, austrieșii au sărbători și obiceiuri populare respectate, iar comunitățile locale se implică în menținerea lor.

Cum ai descrie mediul oferit de facultate studenților străini? Aveți anumite facilități/ îndrumători care să vă facă procesul de acomodare cât mai ușor?

La CAMPUS 02, mediul pentru studenții străini este bine organizat și orientat spre integrare. Universitatea are departamente dedicate internaționalizării, care îi ajută pe studenți să se adapteze mai ușor la sistemul de învățământ austriac. Nu este obligatoriu să folosești aceste servicii. Fiecare student decide dacă are nevoie de ajutor și poate contacta biroul în acest sens.

DINCOLO DE DICȚIONAR: Emoții în culori lingvistice

Se spune că a învăța o limbă nouă nu înseamnă doar a adăuga cuvinte unui vocabular, ci a dobândi o a doua perspectivă asupra vieții. Însă, oricât de performante ar fi traducerile moderne, există nuanțe sufletești care refuză să fie prinse în plasa unei alte limbi. Există o muzicalitate, un ritm și o „culoare” specifică fiecărui idiom, care se pierd imediat ce încercăm să le adaptăm.

În acest capitol, am decis să păstrăm autenticitatea brută a gândului. „Dincolo de dicționar” este un spațiu dedicat textelor care își poartă mândre haina originală, fie că vorbim despre poezie, eseu sau proză scurtă. Aici, engleza nu este doar o materie școlară, franceza nu e doar exercițiu de pronunție, iar germana sau spaniola nu sunt simple coduri de comunicare. Ele sunt vehicule ale emoției.

Vă invităm să parcurgeți aceste pagini nu ca pe un test de comprehensiune, ci ca pe o expoziție de artă lingvistică. Chiar dacă nu stăpâniți fiecare termen, lăsați-vă purtați de cadența frazelor și de estetica semnelor grafice. Veți descoperi că bucuria, melancolia sau speranța au aceeași greutate, indiferent de alfabetul în care sunt scrise. Aceasta este frumusețea interculturalității: capacitatea de a rezona cu celălalt, înțelegând că, deși cuvintele ne separă, emoțiile din spatele lor ne unesc definitiv.

Citiți cu inima, printre rândurile lumii!

Another life

Maybe in another life we were meant to meet—
not by accident, but through fate.

A single minute, and everything
could have been different.

I would have known the color of your eyes,
the warmth of your smile,
the sweetness in your words.

We would have met in the same world,
walked among the same souls.

We would have spoken the same language—
we would have loved.

But time was never ours to bend,
and maybe, in another life,

It'll finally find out your name.

Ada Corăbian

La ligne du front

La ligne sanglante défie et croque l'Un

Dans leur sillage

Les gouttes de vin éteignent le pli du mouvement

Vibre soudain le point, le mystère nous encercle

J'ai plié en otage la crête de la nuit sur le jour

Exaltés par l'arôme du silence, nous tremblons

Le désir fait frémir la féerie d'antan,

Je brûle tout par-delà le spam de mes romans

L'attente fermente en mon giron

Le goût des lèvres délie les paupières

Siègent dans mon esprit et mes entrailles

Les semences de l'à-présent,

Et si je devais enfanter,

Alors cendrée de mines

Tu ferais alors de moi des rimes, n'est-ce pas ?

Dans la flamme vivante de l'eros et du front

Nous voici, d'entre les corps brûlés, des mines...

Prof. Eugenia Paraschiv

Aimez-vous dans le formol

Une mole d'eau-de-vie

Abreuve le labeur sur la glèbe

Permute l'impolitesse

Du cimetière des partis

Au murmure de l'eau bénite

Allume les ordures

Et laboure les graines du courage

Accroché à un clou

D'amour

Privatisé

Ou Exilé dans des toilettes

Ou Expié par un gaz

Quelque part à l'horizon

Sourit, librement, le formol

Aimez-vous

Et après tout

J'entre dans le Mall

Prof. Eugenia Paraschiv

Le féminisme

Au-delà des moi repose l'Horologium

Il ordonne la poudre du temps

Tourmenté par l'éternité de la nomination

Eussé-je été la Bien-Née,

J'aurais pourtant cherché, sans entrave,

La germination de Son regard

Le rosé extatique des lèvres

Le feu couvant dans la poitrine

L'aurore soulève nos corps

En offrant les semences de la naissance

Du Deux

Nous Deux

Enchaînons les parures rayées des étoiles

Nous veillons sur le ciel avec Dieu

Prof. Eugenia Paraschiv

Die deutschen Minderheiten in Rumänien

Die deutschen Minderheiten in Rumänien, bezeichnet als die Rumäniendeutsche, können auf eine lange Geschichte zurückblicken.

Die ersten deutschen Siedler, die Siebenbürger Sachsen, wurden im 12.

Jahrhundert von dem ungarischen König Geysa II nach Siebenbürgen gerufen, um die Grenzen des Königreichs zu kolonisieren. Sie bekamen Sonderrechte, wodurch Steuer- und Wirtschaftsvorteile gewährt wurden, und hatten Zollfreiheit für die deutschen Händler. Die Siedlungen entwickelten sich schnell und Wirtschaft konnte sich ohne äußere Bedrohungen entfalten. In diesen Umständen konnte man mit der Bildung der urbanen Zentren anfangen, wobei Hermannstadt, Klausenburg, Kronstadt, Bistritz, Schäßburg und Mühlbach zu Städten wurden. Zum Schutz der Bevölkerung errichtete man Kirchenburgen, welche gegenwärtig noch besichtigt werden können.

Die Ansiedlung der Banater Schwaben im 18. Jahrhundert diente als eine Kolonisationsaktion, damit man im Banat, welches zu großen Teilen mit Sumpf bedeckt war, wieder Gewerbe und Handel treiben konnte. Hunderte von Handwerkern kamen während den drei „Schwabenzügen“ als Kolonisten ins Land, um an Befestigungen und öffentlichen Gebäuden zu arbeiten. Dank ihrer Erfahrungen mit Ackerbau kamen ihre

Les cadeaux à travers le monde

Offrir un cadeau est un geste universel qui existe dans toutes les cultures. C'est une manière de montrer son amour, son amitié ou sa reconnaissance. Mais même si le geste est commun, la manière de l'exprimer varie beaucoup selon les pays.

Au Japon, l'emballage du cadeau est presque aussi important que le cadeau lui-même. Il faut donner et recevoir le présent avec les deux mains pour montrer du respect. Le choix du papier, des couleurs et du ruban a aussi une grande importance.

En Chine, il est poli de refuser un cadeau une ou deux fois avant de l'accepter, pour ne pas paraître trop avide. Il ne faut pas non plus offrir certaines choses, comme une montre, car cela porte malheur.

Dans les pays arabes, offrir de l'alcool peut être mal vu, alors qu'en France, c'est souvent un cadeau apprécié. Aux États-Unis ou en Europe, les gens ouvrent souvent le cadeau tout de suite, devant la personne qui l'a offert.

Ces différences montrent que, même un geste simple, peut avoir des significations très différentes. Pour éviter

Nachkommen mehrere Generationen später zu Wohlstand.

Weitere Bevölkerungsgruppen, die der deutschen Minderheit im Land gehören, sind die Sathmar Schwaben, die Landler, die Altreich-Deutschen, die Banater Berglanddeutschen, die Bukowinadeutschen, die Dobrudschadeutschen, die Zipser und die Bessarabiendeutschen, wobei jede Gruppe sich ab dem 18. Jahrhundert bis zum Anfang des 20. Jahrhundert in eine verschiedene Region niedergelassen hat. Aufgrund der Deportationen und Zwangsarbeit in die Sowjetunion nach dem Zweiten Weltkrieg und freiwilligen Aussiedlungen untergeht die Zahl der Rumäniendeutschen am Ende des 20. Jahrhundert einen starken Rückgang: von etwa 750000 Mitglieder der deutschen Minderheit sind im Jahr 2022 ungefähr 22000 in Rumänien geblieben.

Obwohl die Anzahl der deutschsprachigen Bevölkerung im Land stark abgenommen hat, bleibt die deutsche Minderheit die viertgrößte Minderheit in Rumänien. Zahlreiche Schulen und Kulturzentren in mehreren Städten, das Goethe-Institut Bukarest, sowie Rumäniendeutsche Medien wie die Hermannstadter Zeitung versichern, dass man weiterhin Deutsch als Mutter- oder Fremdsprache erlernen kann.

Nechita Sebastian

les malentendus, il est important de connaître les coutumes locales avant d'offrir un cadeau. Comprendre ces traditions aide à respecter les autres et à créer de meilleures relations entre les cultures.

Comşa Ştefan

La diversité culturelle – fondement de l’humanité et du progrès global

La diversité culturelle représente l’un des trésors les plus précieux de l’humanité. Elle englobe l’ensemble des différences de langue, de religion, de traditions, de valeurs, de formes d’art, de coutumes et de modes de pensée qui définissent l’identité des peuples et des individus.

Chaque culture est le résultat d’une histoire complexe, de l’interaction entre l’environnement, les croyances, les expériences et les aspirations. Par la diversité, l’humanité exprime sa richesse spirituelle et sa capacité à percevoir le monde à travers de multiples perspectives. De la même manière que la biodiversité garantit l’équilibre des écosystèmes dans la nature, la diversité culturelle assure la résilience et le dynamisme de la civilisation humaine.

Dans un monde de plus en plus globalisé, où les frontières deviennent plus perméables et les interactions entre communautés plus fréquentes, la compréhension et le respect de la diversité culturelle ne sont plus seulement des options morales, mais des nécessités essentielles pour la coexistence pacifique et le progrès social.

La mondialisation, bien qu’elle facilite le contact entre les cultures, entraîne un problème majeur : celui de l’uniformisation culturelle. Dans un monde dominé par les médias de masse et les grandes entreprises, le risque que les identités locales soient effacées ou marginalisées est bien réel.

Chaque individu a un rôle à jouer dans la protection et la promotion de la diversité culturelle. Par l’ouverture envers d’autres cultures, par la lutte contre les préjugés et par la valorisation de sa propre identité culturelle, l’être humain contribue à la construction d’un monde plus équilibré et plus humain. La participation aux dialogues interculturels, l’étude des langues étrangères, l’intérêt pour les traditions d’autres peuples — tout cela devient un acte de responsabilité globale.

Comment la diversité culturelle se manifeste-t-elle aux différents niveaux de la société?

Au niveau mondial, la diversité culturelle est d’une importance extrême, car elle représente la richesse même de la civilisation humaine. Chaque pays possède ses propres valeurs, traditions et modes de vie qui contribuent au pluralisme du monde. Ce mosaïque de cultures permet le dialogue international, la coopération entre les peuples et l’échange d’idées, favorisant ainsi le progrès global.

Par exemple, dans des domaines tels que l’art, la science ou l’éducation, la collaboration entre différentes cultures

génère innovation et créativité. Ainsi, la diversité culturelle à l’échelle mondiale ne doit pas seulement être respectée, mais également protégée, car elle constitue une forme d’équilibre entre les différences humaines.

Cependant, au niveau local et national, la situation peut devenir plus complexe. Lorsqu’un groupe ou une communauté est trop fragmenté sur le plan culturel et ne partage pas une base commune de valeurs, des tensions, des confusions identitaires et un manque de cohésion sociale peuvent apparaître. Chaque individu ou sous-groupe peut suivre ses propres normes et traditions, sans un minimum de règles communes garantissant l’ordre et la compréhension mutuelle.

Dans de tels cas, la diversité peut conduire au chaos social — non pas parce que les différences sont mauvaises en elles-mêmes, mais parce qu’il manque un lien commun, ce sentiment d’appartenance à une communauté unie par des valeurs fondamentales telles que le respect, la solidarité ou la foi.

Par exemple, dans certains quartiers multiculturels des grandes villes, l’absence de communication entre groupes ethniques a entraîné la formation de « ghettos culturels », où les habitants vivent isolés et se sentent étrangers les uns aux autres. Cette ségrégation affaiblit l’unité sociale et engendre la méfiance réciproque.

Au niveau national et local, un ensemble de valeurs communes offre stabilité, sentiment de naturel et de normalité — donnant ainsi aux citoyens une direction et un sens communs dans le développement et la croissance de la société.

Un autre effet négatif est le risque de dissolution de l’identité nationale.

Lorsque trop d’influences extérieures sont adoptées sans discernement, les traditions locales, la langue et les valeurs propres s’affaiblissent et finissent par disparaître.

Ainsi, les individus commencent à se sentir « déracinés », sans appartenance claire, ce qui conduit à une confusion identitaire.

Conclusion

En conclusion, la diversité culturelle dépend de la manière et du but pour lesquels elle est utilisée.

Bien comprise et équilibrée, elle peut être une source d’enrichissement mutuel ; mal gérée, elle risque de détruire le lien social et l’identité des peuples.

Gligan Flaviu-Raul

La diversité culturelle en France

La diversité culturelle en France est le résultat d’un long processus historique marqué par des rencontres, des échanges et des vagues de migrations qui ont façonné la société moderne. La France est reconnue comme un espace où différentes identités parviennent à coexister, contribuant ainsi à une culture nationale riche et dynamique. La population française comprend des communautés originaires d’Europe, d’Afrique du Nord, d’Afrique subsaharienne, d’Asie et des Caraïbes, chacune apportant ses propres traditions, langues et valeurs. Ces influences se reflètent fortement dans la gastronomie où des plats comme le couscous, les nems vietnamiens ou les spécialités africaines sont aussi appréciés que les fromages ou les baguettes traditionnelles.

Les grandes villes comme Paris, Marseille, Lyon ou Lille sont de véritables centres multiculturels. Dans ces espaces urbains, les quartiers diversifiés reflètent plusieurs identités, tandis que les festivals internationaux, les marchés exotiques et les événements culturels attirent chaque année habitants et touristes.

L’art, la musique et la littérature sont profondément influencés par ce mélange culturel et de nombreux artistes contemporains abordent des thèmes tels que la migration, l’identité ou la discrimination.

En plus de la diversité issue de l’immigration, la France abrite également de nombreuses langues et traditions régionales. La Bretagne, la Provence, la Corse ou l’Alsace possèdent leurs propres coutumes, danses, dialectes et spécialités culinaires que l’État cherche à protéger grâce à des programmes culturels et éducatifs.

Cependant, la diversité culturelle apporte aussi des défis. L’intégration sociale, l’égalité des chances et le dialogue entre communautés demeurent des sujets importants dans le débat public. Malgré cela, la France continue de considérer le multiculturalisme comme une ressource précieuse. En promouvant la tolérance, l’éducation interculturelle et la coopération, le pays renforce l’idée que les différences ne divisent pas, mais enrichissent la société et soutiennent son évolution.

Turc Alexandra-Denisa

Une parallèle littéraire

Ivan Tsarevitch et le Loup gris - un conte du folklore russe

Résumé:

L'auteur raconte l'histoire d'Ivan-Tsarevitch, le fils cadet d'un empereur, qui doit protéger le verger royal où poussent des pommes d'or. Ses frères échouent, mais Ivan reste vigilant et découvre que l'Oiseau de Feu vole les pommes. Il prend une plume de l'oiseau et la rapporte à son père.

Pour capturer l'oiseau, Ivan part en voyage et rencontre le Loup gris, un animal magique qui l'aide à traverser de longues distances et à surmonter des épreuves difficiles. Avec son aide, Ivan prend l'oiseau et doit ensuite chercher un cheval à la crinière d'or pour un autre tsar.

Práslea le Vaillant et les Pommes d'or d'après: Petre Ispirescu

Résumé:

Il était une fois un roi qui possédait un pommier aux pommes d'or, mais chaque nuit, les fruits étaient volés mystérieusement. Ses fils aînés essayèrent de protéger le

jardin, mais ils échouèrent dans la tentative d'attraper le voleur. Práslea, le fils cadet, se porta volontaire. Il resta attentif toute la nuit et blessa le voleur, suivant ensuite la trace de sang jusqu'à un abîme inconnu.

Dans ce royaume caché, trois princesses étaient captives de puissants dragons. Práslea les libéra courageusement, mais ses frères le trahirent, le laissant seul dans l'abîme. Grâce à son intelligence et à l'aide de créatures magiques, il réussit à revenir à la surface. La plus jeune des princesses exigea des objets extraordinaires que Práslea rapporta. Enfin, ils se marièrent et Práslea devint un héros célèbre et respecté.

Sujets possibles à réfléchir à partir des deux histoires:

1. Héros jeunes et courageux
2. Épreuves et aventures magiques
3. Objectifs extraordinaires
4. La nature de la menace
5. Le rôle des frères
6. But final et récompense

Vitan Agata

ATELIERUL DE ORIZONTURI: Cum am construit punți noi

În acest capitol, „Atelierul de Orizonturi”, privim evenimentele școlare nu ca pe niște festivități trecătoare, ci ca pe un șantier continuu al spiritului. Dacă natura își construiește punțile prin rădăcini care se caută sub pământ, noi am ales să ne construim legăturile la suprafață, prin dialog și acțiune comună. Fiecare activitate prezentată aici a fost, în esență, un exercițiu de inginerie umană: am ridicat punți acolo unde înainte existau doar ziduri de tăcere sau prejudecăți.

În cadrul acestor ateliere de conviețuire, diversitatea nu a fost un obstacol, ci materia primă. Am învățat că o punte rezistentă nu se construiește din materiale identice, ci din îmbinarea creativă a elementelor diferite. Expozițiile, dezbaterile și momentele artistice au fost uneltele prin care am lărgit linia orizontului pentru fiecare dintre noi. Nu am celebrat doar tradiții îndepărtate, ci am exersat capacitatea de a privi lumea prin lentila celuilalt, descoperind că, deși peisajele noastre interioare diferă, cerul de deasupra este același.

Am documentat aceste evenimente pentru a păstra vie dovada că empatia se învață și se exersează. Ele sunt mărturia faptului că o școală vie este cea în care orizontul nu este o limită, ci o invitație la explorare.

Este timpul să înțelegem că a construi o punte către celălalt este, în esență, cel mai sigur mod de a nu rămâne izolat în propria lume.

PrimeTech Robotics - Echipa de robotică a liceului nostru atinge 10 ani de inovație și perseverență

Introducere

Anul 2026 marchează un moment special pentru echipa de robotică a liceului nostru: 10 ani de excelență în robotică și educație STEM. În această perioadă, PrimeTech Robotics a devenit un reper pentru tinerii pasionați de tehnologie, programare și inovație, demonstrând că pasiunea, munca în echipă și perseverența duc la rezultate remarcabile.

PrimeTech nu înseamnă doar construirea unui robot. Este o experiență completă, care îmbină abilitățile tehnice și educația STEM cu leadership-ul, colaborarea și gândirea strategică. Membrii echipei învață să proiecteze și să programeze, să gestioneze resurse și să colaboreze eficient. Această abordare contribuie la dobândirea unor abilități esențiale pentru viitoarele cariere ale elevilor, indiferent de domeniul ales.

Educația STEM este esențială pentru formarea viitoarei generații de ingineri, programatori și inovatori, mai ales într-o eră în care tehnologia și robotica sunt într-o continuă expansiune.

Îmbinarea STEM cu creativitatea și arta

În ultimii ani, programul FIRST Tech Challenge a adăugat un "A" celebrului acronim STEM, transformându-l în STEAM, pentru a include și Arta. Această schimbare reflectă importanța creativității, designului și exprimării vizuale în proiectele de robotică, arătând că inovația tehnologică nu este completă fără un strop de inspirație artistică. Pentru PrimeTech, integrarea elementelor artistice bine gândite în designul roboților, prezentări și materiale de promovare stă la baza identității echipei, aducând un plus de originalitate și impact în comunitate, evidențiind că tehnologia și arta pot merge mână în mână.

Un aspect important al echipei este diversitatea membrilor și organizarea sa. Echipa este structurată pe departamente bine definite, fiecare având un rol crucial în realizarea unui robot performant. De la dezvoltarea software și proiectarea componentelor mecanice, până la design și promovarea activităților echipei, fiecare membru contribuie la atingerea obiectivelor stabilite la începutul fiecărui sezon competițional.

FIRST Tech Challenge (FTC) este cea mai mare și prestigioasă competiție internațională de robotică pentru liceeni, organizată de fundația FIRST și adusă în România prin programul "Nație prin Educație" în 2016. PrimeTech participă în FTC încă din primul an, 2026

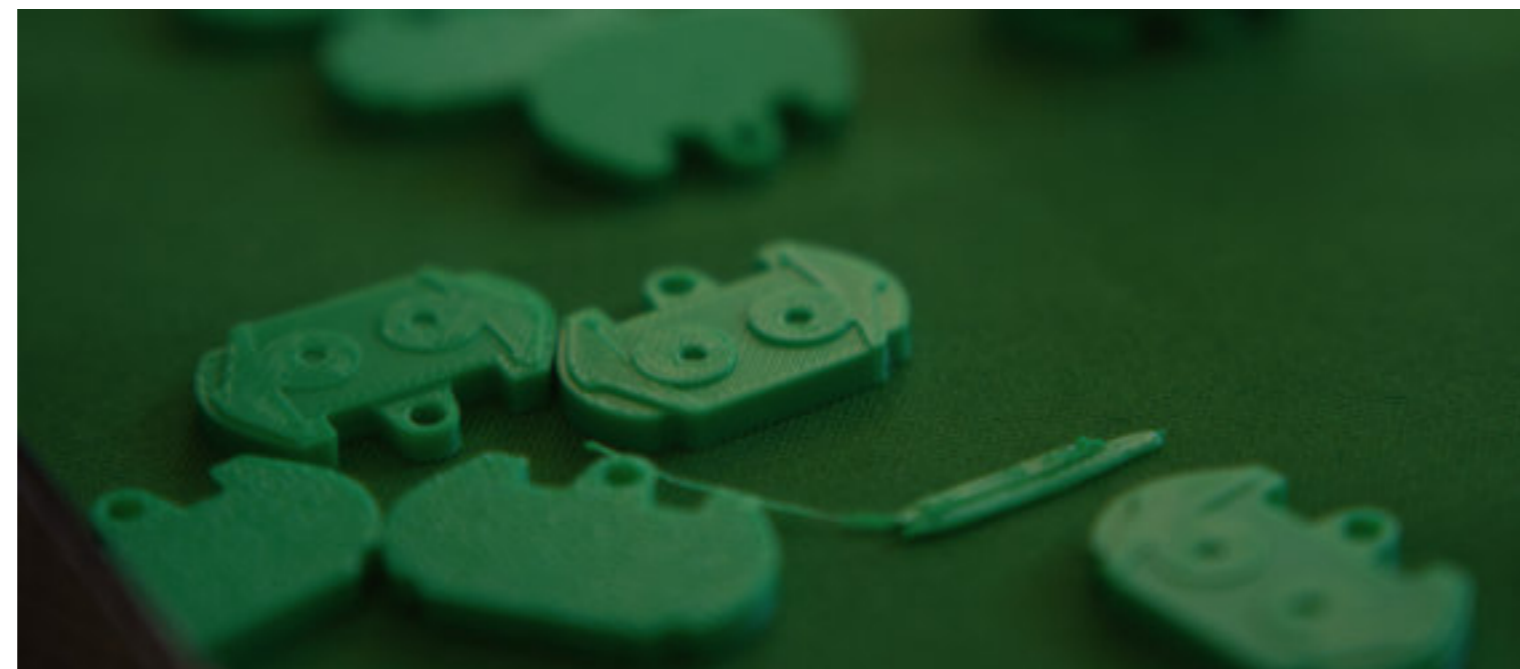
marcând și al zecelea an al competiției în România. FTC le oferă elevilor oportunitatea de a lucra la proiecte complexe într-un mediu competitiv și colaborativ. Competiția este posibilă datorită sprijinului oferit de sponsori și parteneri dedicați educației STEM, care contribuie la formarea unei noi generații de inovatori.

Performanțe Competitivă și Recunoaștere Internațională

Fiecare sezon aduce o provocare nouă, iar PrimeTech a demonstrat că poate face față celor mai dificile obstacole. Participarea la FIRST Tech Challenge a devenit o tradiție, iar în fiecare an, echipa reușește să se autodepășească.

Anul acesta, echipa a început sezonul competițional cu energia și experiența acumulată în cei 10 ani de existență. La etapa regională, PrimeTech a obținut Inspire Award 3rd Place, un premiu important acordat echipelor care îmbină performanța tehnică cu impactul educațional și promovarea valorilor FIRST în comunitate, calificându-se cu succes la nivel național.

La Campionatul Național, echipa s-a clasat pe locul 2 din divizia sa, devenind astfel Alliance Captain, iar la final, pe locul 16 din toate cele 96 de echipe participante, performanță care i-a deschis drumul către Campionatul European de la Eindhoven, un pas major spre recunoaștere internațională și dezvoltare profesională pentru membrii săi.

Comunitate, Educație și Viitor pentru Noile Generații

Pe lângă aspectul competițional, PrimeTech se implică activ în comunitate, promovând educația STEM în rândul tinerilor. Echipa organizează workshop-uri și evenimente dedicate elevilor de toate vârstele, inspirându-i să descopere pasiunea pentru robotică și tehnologie.

Privind spre viitor, echipa își propune să continue tradiția excelenței, să participe la noi provocări internaționale și să crească pas cu pas. Aniversarea de 10 ani nu este doar un bilanț al realizărilor, ci și un simbol al implicării, inovației și al prieteniei care definesc PrimeTech. Momentan, echipa așteaptă cu nerăbdare Campionatul European ce va avea loc în luna iunie.

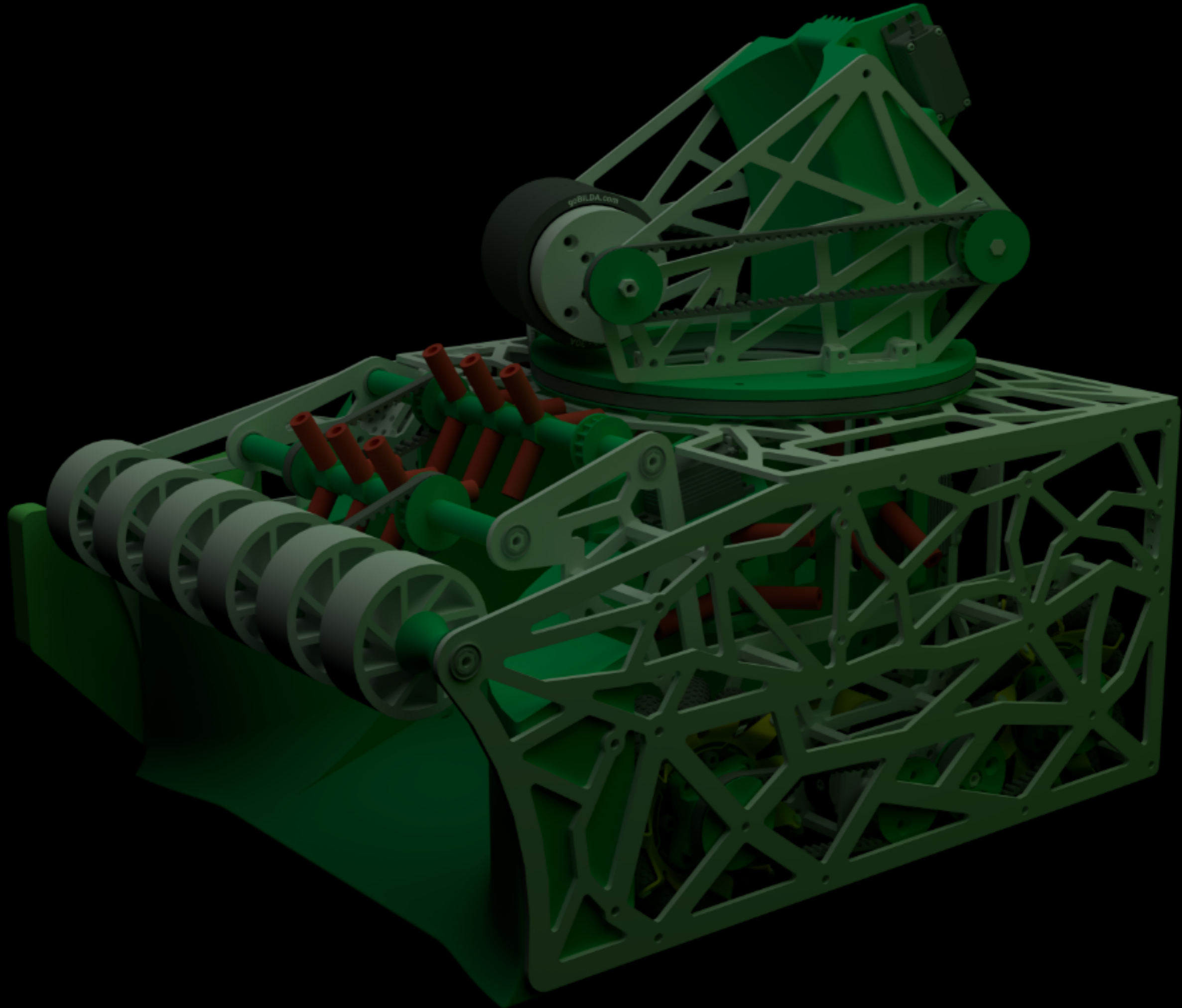
PrimeTech este în permanență în căutarea unor noi generații de elevi pasionați de robotică, programare și tehnologie, dar și design și promovare. Echipa oferă elevilor oportunitatea de a învăța lucruri noi, de a participa la competiții internaționale și de a dezvolta abilități esențiale pentru viitor. Dacă ești un elev curios, creativ și gata să faci parte dintr-o echipă unită și ambițioasă, PrimeTech poate fi locul perfect pentru tine, oferind experiențe de neuitat.

Mai presus de orice premiu sau competiție, PrimeTech reprezintă o experiență de neuitat pentru toți cei implicați. Prin muncă în echipă, inovație și perseverență, echipa demonstrează că viitorul este plin de posibilități nelimitate și că, prin pasiune, orice vis poate deveni realitate.

Pentru mai multe informații despre PrimeTech, despre cum te poți înscrie sau despre activitățile și proiectele echipei, vizitează site-ul oficial.

Robert Lupaș

O fereastră către viitor: Ziua în care Japonia a adus inovația în liceul nostru

Astăzi, holurile Liceului de Informatică „Tiberiu Popoviciu” au vibrat de o energie aparte. Nu a fost o zi obișnuită de cursuri, ci momentul în care am simțit că munca noastră și pasiunea pentru tehnologie primesc o recunoaștere internațională. Am avut onoarea de a-i avea printre noi pe Excelența-Sa, dl. Takashi Katae, Ambasadorul Japoniei, și pe dl. Sorin Decă, secretar general adjunct în Ministerul Educației, într-o vizită care marchează un nou capitol pentru formarea noastră.

Pentru noi, elevii de la „Popoviciu”, noul laborator de informatică — realizat prin generozitatea Guvernului Japoniei — nu este doar o sală cu calculatoare performante. Este, în esență, un spațiu al posibilităților infinite. Într-un profil de matematică-informatică, dotările de ultimă generație nu sunt un lux, ci „materia primă” fără de care creativitatea noastră ar rămâne doar la stadiul de teorie.

A fost un moment de mândrie să îi prezentăm domnului Ambasador proiectele la care lucrăm. I-am arătat cum liniile de cod pe care le scriem se transformă în soluții pentru problemele globale: de la aplicații care monitorizează starea de sănătate, până la algoritmi dedicați protecției mediului și prototipuri de robotică.

Am văzut în ochii Excelenței-Sale o bucurie sinceră descoperind că suntem o generație preocupată nu doar de tehnologie în sine, ci de impactul social al acesteia.

Această investiție depășește granițele unui simplu grant. Este o dovadă de încredere în potențialul nostru. Așa cum s-a menționat în cadrul vizitei, tehnologia ne modelează felul în care gândim și colaborăm. Cu acest laborator, barierele dintre ideile noastre și realitate dispar. Avem acum infrastructura necesară pentru a învăța algoritmic, pentru a experimenta și pentru a ne pregăti să devenim cetățenii activi ai unei lumi digitale.

Vrem să mulțumim Ambasadei Japoniei pentru că a construit această punte culturală și educațională între Tokyo și Cluj-Napoca. Pentru noi, acest laborator este un angajament: acela de a folosi fiecare resursă primită pentru a atinge excelența. Japonia ne-a oferit instrumentele; noi promitem să livrăm inovația.

Suntem mândri că facem parte dintr-unul dintre cele mai performante licee din România și suntem recunoscători că viitorul nostru a devenit astăzi mult mai luminos.

Matei-Alexandru Hălma

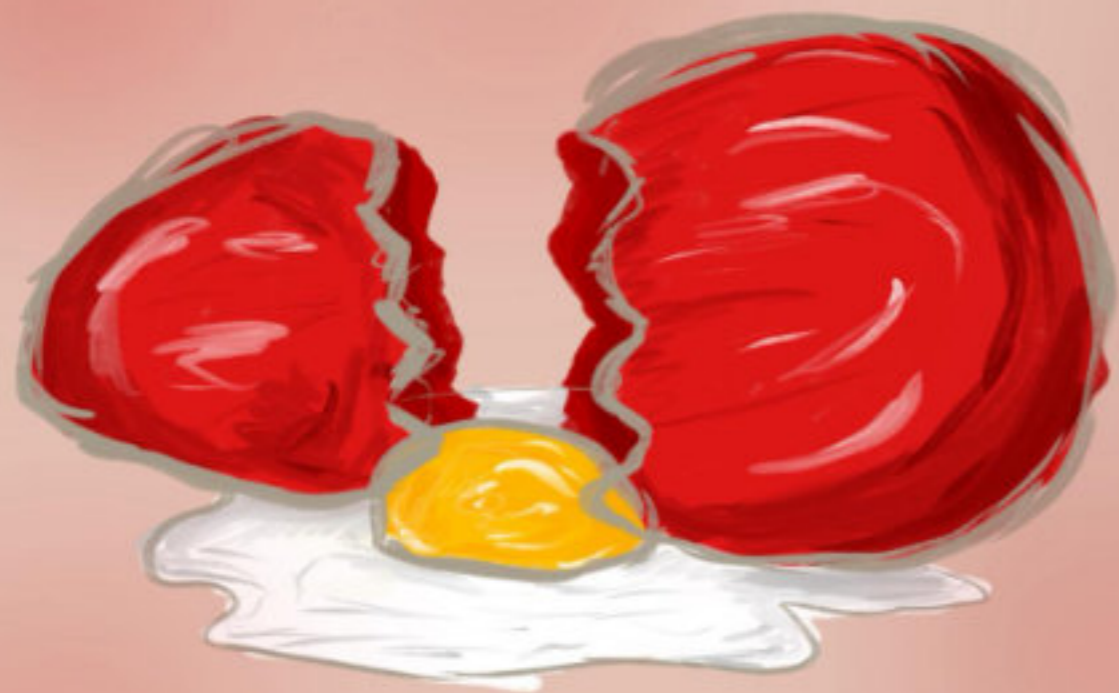

**PROVERBE DE
PRETUTINDENI:
Patrimoniul vorbit**

"Cuvintele sunt ca
ouăle: odată sparte, nu
mai pot fi puse la
loc."

Perlele nu se
pe malul
oceanului
Dacă vrei
una,
trebuie
să te
scufunzi
după ea

If you are lost in
the darkness.

look for the light

Dacă ești pierdut
în întuneric,

caută lumina

